

«Цілуй, цілуй, цілуй її...»

Вони довели: ніякі коронавіруси
не зупинять почуттів!

с. 2, 14–15 »

Фото Андрія ХАРЛАМОВА.

Фото Instagram.com/eurovision.ua.

4 820230 060041 >

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

volyn.com.ua

№4–5(18–19) Ціна 10 грн

ДЖАМАЛА не приховує своєї другої вагітності

с. 12–13 »

Фото з архіву Лилії Подкопаєвої.

Лілія Подкопаєва стала багатодітною мамою і втретє збирається підвінець

Новий коханий дворазової олімпійської
чемпіонки – американський бізнесмен
Ігор Дубинський – одразу подружився
з її дітьми (на фото)

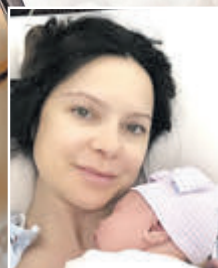

Фото tan.ua.

с. 3–6 »

фото 112.ua

«Якщо світова епідемія не перешкода — нічого не перешкода!» — так підписав цю світлину наречений.

«Дякую Всесвіту, що стала дружиною такої шляхетної людини...»

● **ГІРКО!!!** Цими днями відома волинська телеведуча Галина Падалко вийшла заміж за викладача кафедри математичного моделювання і штучного інтелекту Харківського національного аерокосмічного університету ім. М. Є. Жуковського, засновника школи IT-професіоналів «ProFIT» Дмитра Чумаченка. На своїй сторінці у Facebook вона розмістила зворушливе звернення до свого коханого

Дякую тобі, що ти у мене є...

Дякую за кожен сніданок разом, за кожен вечерю і ланч у різних куточках світу.

Дякую за ці божевільні пригоди у подорожах, за вики-

“ **Дякую за наполегливість, ти все-таки знайшов підходи, як переконати мене вийти заміж.**

ди адреналіну і гормону щастя.

Дякую за твій стрімкий ріст, це дуже надихає.

Дякую за наші спільні інтереси, вони немислимо швидко стають спільними.

Дякую за твою мудрість, талант та інтелект, дивуюсь: як усе це вміщається у тобі?

Дякую твоїм батькам, за те, що «посадили» у тебе все найкраще, що можна було вкласти.

Дякую моїм батькам за прищеплені цінності, які у нас потім виявились однаковими.

Дякую Віктору Пінчуку за те, що ми познайомились.

Дякую за наполегливість, ти все-таки знайшов підходи, як переконати мене вийти заміж.

Дякую Всесвіту, що стала дружиною такої шляхетної людини. ❤️

P.S. Дякую Andrey Kharlamov за цю нереальну спонтанну фотосесію за 15 хвилин і ці неймовірні світлини, а спасибі «ЕІР — речі з вишивкою» за ці унікальні ма-сочки, які ви пошили для нас.

Бажаємо вам діточок, як на небі зірочок!

Своє третє материнство у 41 рік жінка називає не пізнім, а зрілим, а від того, як ніколи, бажаним.

Фото molbuk.ua.

Лілія Подкопаєва стала багатодітною мамою і втретє збирається під вінець

● **ЗІРКА** Олімпійська чемпіонка зі спортивної гімнастики переїхала до США і в тому ж місті, де колись здобула «золото», тепер знайшла справжнє кохання

Зараз 41-річна Лілія — щаслива мама трьох дітей. Вона з ними живе в Атланті, там займається тренерською діяльністю. В Україні буває нечасто. Тут спортсменку чомусь дуже швидко і незаслужено забули. Невже виною всьому — її «донецький» шлейф?

Інна ПІЛЮК

«СКАЖИ МЕНІ, ХТО ТВІЙ ДРУГ» НЕ СПРАЦЮВАЛО

Знівельований кількома політиками-нездарами та олігархами

образ шахтарського краю вдарив і по цій талановитій жінці. Так, вона з донецьких і водить із ними дружбу. Знайома з Ахметовим, товаришує із сином Азарова. Це її батьківщина, і тому природно, що всі більш-менш відомі та впливові люди тут між собою знаються. Але сама Лілія ніколи не втрапляла у політичні скандали.

З початком війни на Сході вона чітко розставила крапки над «і» в одному з інтерв'ю центральним каналам: «Російська Федерація анексувала Крим. Вона — агресор. Вона почала воєнні дії на Донбасі. Відтоді я не можу поїхати в До-

нецьк на могили бабусі й діда, не можу провідати своїх тренерів, які живуть там. Спочатку ми намагалися з'ясувати позиції. Я зрозуміла, що там усе вже глибоко зайшло, що пропаганда робить свою справу. Ми все-таки з різних боків. Мене сильно і боляче

Мене сильно і боляче ранило, що з рідними, близькими людьми ми не знайшли точок дотику».

ранити, що з рідними, близькими людьми ми не знайшли точок дотику».

Продовження на с. 4

№4-5(18-19)

3

фото newsona.ua

З колишнім киянином Ігорем Дубинським Лілія познайомилася у спільних друзів. Пропозицію він їй зробив прямо в гімнастичному залі.

Початок на с. 3

Репутації Подкопаєвої більше зашкодило її оточення. Наприклад, кумівство зі співачкою Ані Лорак, яка з початком Революції гідності переметнулася до Росії і досі не знає, з ким у нас війна і чий Крим. Та й перший чоловік Лілії Тимофій Нагорний з мецената перетворився на друга Януковичевих чиновників. Два роки тому його запідозрили в зраді національних інтересів під час Майдану і навіть запроторили у сізо... За такими деталями загубилася сама Лілія — талановита спортсменка і просто неймовірної сили жінка.

«МИ ПРИЙШЛИ НЕ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я, А ПО МЕДАЛІ»

Друзів вона здивувала ще дитиною, коли в літньому таборі у 10 років підтягнулася на перекладині 33 рази. «На лінійці при всіх мене нагороджували. Я йшла через усю цю площу, мені аплодували і з заздністю дивилися хлопчики, адже не кожен із них взагалі міг підтягнутися, — вона досі пам'ятає ті часи. — Мабуть, тоді я і пізнала перший смак перемоги».

Те підтягування не було спонтанним виявом сили. Лілія вже п'ятий рік займалася спортивною гімнастикою. До секції її привела бабуся. Батьки розлучилися, коли дівчинці було два роки. У шахтарській родині ніхто не займав-

ся спортом. Бабуся обрала для внучки гімнастику на свій розсуд і на першому ж занятті чи то жартома, чи всерйоз заявила тренеру, що вони прийшли сюди по медалі, а не просто для здоров'я. Лілія це почула — і займалася справді як для медалей: «Маленькою я їздила до Палацу спорту «Динамо». Підйом о 5-й ранку, щоб о 7-й бути на тренуванні. Але коли мені пропонували спробувати інші види спорту, я не хотіла. Гімнастика була, є і буде в моєму житті № 1».

Медаль за медаллю, перемогою в чемпіонатах — усе складалося якнайкраще. Попереду були лиш Олімпійські ігри. На них спортсменка потрапила 18-літньою. Атланта, 1996 рік — це її зірковий час, який годі забути: «Неможливо описати словами все те, що відчуває спортсмен до, під час і після змагань. Приголомшливі емоції! Заходиш у зал, від страху трясє. Збираєш волю в кулак, згадуєш, що ти спортсмен і не маєш права підвести країну і людей, що стоять за твоєю спиною. Концентруєшся настільки, що твій страх зникає. І ось ти — переможець! Стоїш на найвищому кубуку і розумієш, що і президент Америки, і 45 тисяч глядачів слухають наш гімн! Це божевільний

Старші син і донька — майже однолітки. Вони навчаються у школі в США. Вадим захоплюється технікою, Кароліна любить волонтерити.

фото tsn.ua.

фото politika.net.

«Ти така крихітна, що поміщаєшся в долонях. Але така величезна, що не поміщаєшся в серці».

стрес, напруга, радість, гордість, а потім втома і порожнеча...».

Не побачила цього триумфу тільки бабуся Лілії. Вона померла за місяць до Олімпіади...

КАР'ЄРА ГІМНАСТОК ЯСКРАВА, АЛЕ НАДТО КОРОТКА

З юною Подкопаєвою на трибуні тоді плакала і вся Україна. Спортсменка привезла аж два золота. Досі ніхто такими успіхами не тішив Батьківщини. Наша держава в Атланті 1996-го увійшла до першої десятки країн. І головна заслуга тут була якраз Ліліна.

Вдома гімнастка вмить стала зіркою. Незабаром їй вдалося організувати престижний турнір «Золота Лілія», вийти на тренерський рівень міжнародного класу. Свою ж кар'єру вирішила закінчувати, знала, що професійний вік гімнасток дуже короткий: «Великий спорт не проходить безслідно. Це відбилося на болях у спині, гомілковостопні суглоби постраждали. Мені робили операції, але позитивного результату не було. І я при-

йняла рішення зупинитися, адже розуміла, що вже виборолла найголовніші титули. Закінчувати кар'єру дуже страшно. Ми, спортсмени, не готуємося до цього моменту, до того, що будуть депресії, що абсолютно не знаєш справжнього життя. За нас багато робили і вирішували: стежили за здоров'ям, харчуванням... Ти повинен був тільки відпрацювати 7–8-годинний день у спортивному залі. І все. Без цього відчуваєш себе самотнім і заново вчишся жити».

НІКОЛИ НЕ РОБИЛИ РІЗНИЦІ МІЖ РІДНОЮ І ВСИНОВЛЕНОЮ ДИТИНОЮ

Лілію від депресії врятувало кохання: руку і серце їй запропонував земляк, бізнесмен із Донецька Тимофій Нагорний. Скромне життя змінилося на публічне. Радість від успіху, любові та достатку затьмарювало тільки одне: у пари не було дітей. Дівчина все списувала на спортивні травми і наслідки нелюдських тренувальних навантажень.

Пара всиновила двомісячного хлопчика Вадима. Вони зробили це відкрито — таким чином хотіли показати приклад, як легко можна ділитися любов'ю з покинутими дітьми і водночас від такого вчинку примножувати її у своєму серці. Але знайшлися недоброзичливці, які побачили у всиновленні пар.

“ **Але знайшлися недоброзичливці, які побачили у всиновленні пар. Подкопаєва ж у відповідь на це закликала усіх паритися так само.**

Закінчення на с. 6

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Гімнастика була для Лілії №1 у її житті.

фото tsn.ua

Початок на с. 3

Подкопаєва ж у відповідь на це закликала усіх піаритися так само.

За благородний вчинок їм віддячив сам Бог. У це не вірила навіть сама Лілія: за кілька місяців після всиновлення вона завагітніла! Донечка Кароліна з'явилася на світ 2006 року. Двоє малюків росли разом і ніколи і їй ніде подружжя не ділило їх на рідну і вси-

Своїм дітям знаменита мама не прищеплює думок про медалі, як це свого часу говорили їй рідні.

новленого. Син Вадим незабаром навіть зовні став схожим на Тимофія. Дітей батьки доглядали самі, няня допомагала хіба тоді, коли мама чи тато фізично не були вдома. Малюки відвідували звичайний садок у столиці, який був найближче до їхнього помешкання.

Але щастя було недовгим: через три роки ідеальна на екранах пара розлучилася. Причини досить розмиті, Тимофій нарікав, що перестав відчувати себе головою сім'ї. Ініціатором розриву був він. Лілія не перечила. Переживала тільки через дітей, бо згадувала своє дитинство, в якому не було батька: «Тільки у 25 років я познайомилася зі своїм татом. Це було місто Донецьк, він приїхав до своїх родичів. Коли ми з ним зустрілися, зрозуміла, що батьки — це не ті люди, які тебе зачали, а ті, які виховали. На жаль, я нічого не відчу-

ла, адже не бачилися стільки літ. Ми, діти, звичайно, шукаємо зустрічі, захисту, мені страшенно не вистачало батька всі ці роки! Хотілося, щоб він мене підтримував, пишався своєю дочкою».

КОЛИСЬ АТЛАНТА ПОДАРУВАЛА «ЗОЛОТО», А ТЕПЕР — КОХАННЯ

Вона ще двічі намагалася створити сім'ю. Через два роки вийшла заміж за бізнесмена із Сумщини Віктора Костирка, але і цей шлюб виявився нетривалим. Після чергового розлучення жінка з дітьми переїхала до США і зайнялася там тренерською роботою. В Атланті, яка колись подарувала їй олімпійське золото, вона зустріла і нову любов. Її обранцем став підприємець Ігор Дубинський, який 25 літ тому переїхав до Штатів з України. Найближчим часом пара планує офіційно оформити шлюб.

Торік у вересні в них народилася донечка, яку назвали Евеліною на честь бабусі Лілії. Знайшли спільну мову з Ігорем і старші діти гімнастки, яким уже 14 і 13 років: «Вони друзі, багато обговорюють і автомобілі, й технології. Зараз часто розмовляють про глобальне потепління. Вадим цим дуже стурбований, тому що в школі про це багато говорять. І ось він приходиться додому, ми спілкуємося, він багато розповідає. Ігор зі свого боку якісь приклади, аргументи наводить».

Загартований спортом характер — то неабиякий бонус у складних ситуаціях.

Є про що поговорити. Вони радяться щодо якихось моментів. Це нормально. Просто людські хороші взаємини. Я не кажу, що вони повинні відчувати любов якусь особливу, але повага і нормальне спілкування — все це є».

Своїм дітям знаменита мама не прищеплює думок про медалі, як це свого часу говорили їй рідні. Зрештою, вони не є щасливим квитком у життя. Хоча визнає: загартований спортом характер — то неабиякий бонус у складних ситуаціях.

За матеріалами ican.org.ua, segodnya.ua, tsn.ua, gordonua.com.

фото 112.ua

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Бог подарував їм диво на ім'я Матвійко

● ІСТОРІЯ НОМЕРА

Нині хлопчикові вже восьмий рік. Але його мама Наталія й досі сприймає появу свого синочка, як неймовірно чудову й особливу подію в житті. Уявіть собі, у 45 років вона вперше завагітніла і 7 місяців носила під серцем дитину, не здогадуючись про це. Ну а в рідному Свиначині Турійського району Волині люди тоді казали, що Данилюки заслужили у Господа радість батьківства

Галина СВІТЛІКОВСЬКА

БІЛЬШ ЯК 20 ЛІТ ЖДАЛИ ПОПОВНЕННЯ СІМ'І

Дім Олександра і Наталії знайти було нескладно: їх тут усі знають, їхнє життя — на виду, бо не звикли критися від людей ні з прикрощами, ні з радощами. Наталія Павлівна — вчителька, її чоловік — електрик у сільгосп-підприємстві. Їхній син уже закінчує перший клас. Поважний, розумний, справжній козак. У них добротний будинок, впорядковане обійстя. І атмосфера в цій родині щира, тепла, сонячна.

Наталія родом із сусіднього села. Прийшла в школу на роботу, припала до серця спокійному, серйозному, на 8 років старшому хлопцеві Саші, який став її обранцем. І було їхнє спільне життя гарним і світлим. Тільки лелеки чомусь обминали дім, хоча лікарі не знаходили цьому пояснення.

— За мною не було дівочих гріхів, і на здоров'я тоді не скаржилася. А завагітніти чомусь не могла. Жили ми із Сашиними батьками. І ніколи вони мені не дорікнули, що не зробила їхнього сина батьком, ніколи від них злого слова не почула, — тепло згадує про свекруху й свекра Наталія Павлівна.

Шоліта дім Данилюків нагадував піонерський табір, приїжджали на канікули племінники, потім уже їхні діти. Наталія любила ввечері, подоївши корову, наливати малечі у кружечки молоко, вкладати дитвору спати. Успішно справлялася з роллю багатодітної мами. Бувало, гостювало у них і по семеро племінників, і кожному вона була рада.

Раділи за сина-школярика тато з мамою, зичила йому успіхів уся родина.

І батьків, як стали немічними, доглядала, і стареньких Сашиних тіток, які не мали власних дітей.

Успішно справлялася з роллю багатодітної мами. Бувало, гостювало у них і по семеро племінників, і кожному вона була рада.

— Нас ніхто не змушував. Але ми самі з чоловіком порадилися, запрягли коника і привезли до себе батькову сестру. Потім опікувалися ще й сестрою мами-свекрухи. А як інакше? Лежачих, безпомічних залишити напризволяще? — не вбачає нічого героїчного в тому, що довелося

Продовження на с. 8

чимало років присвятити опіці над рідними, Наталія Павлівна.

Зізнається, що за роботою, щоденними клопатами, турботами все більше віддалялася найбільша і найбажаніша мрія — стати мамою. У перші роки після заміжжя часто їздили до лікарів, до різних цілителів. Марно.

— Була ще молодою, як столичний спеціаліст оголосив присуд — менопауза, ранній клімакс. Нічого не залишалось, як змиритися, затамувати біль у серці, загасити надію. Тепер на сповіді через це я завжди каюся перед Богом, — не ховала сліз жінка, коли сім років тому ми побували в неї в гостях, аби почути цю щасливу історію.

«КОЛИ КУПУВАЛА ТЕСТ НА ВАГІТНІСТЬ, ЧЕРВОНІЛА, ЯК ДІВЧИНКА...»

— До 45 літ у мене вже назбиралося проблем зі здоров'ям: і зайва вага, і жовчнокам'яна хвороба, і загроза діабету. А тут ще й стала відчувати затвердіння в грудях. Під час обстеження в онкодиспансері пухлини не виявили. Лікар, поміж іншим, поцікавився: «А ви не вагітні?». Пояснила це своєю огрядністю. А вже потім, вдома, розмовляючи з мамою, задумалася: був же період, коли через 12 років «бабиного літа» відновилися місячні, а потім знову припинилися. Наступного дня поїхала в аптеку, щоб купити ліки, і випадково побачила рекламну листівку про тести на вагітність. Добре, що нікого поруч не було. Не знала, як і спитати, червоніла, соромилася, — пригадує Наталія Павлівна найсокривенніші моменти свого життя.

Їй, на той час уже солідній жінці, не випадало навіть думати про таке. Влітку робили ремонт у хаті, фарбувала підлоги, аж нудило від того ядучого запаху. Потім у сусідів було весілля, бігала з тяжкими каструлями, а вдома на городі могла й мішка на плечі взяти. Навіть на думку не спадало, що в її лоні могло зав'язатися нове життя.

У школі, бувало, іноді брав жаль, як зусібіч тулилася, горнулася дівтора. Усіх хотілося приголубити. Коли писала сценарії учнівських свят, для кожної дитини підбирала роль, нікого не могла обійти увагою.

Щовечора ділилася із Сашею новинами про своїх учнів. Про те, що у їхній хаті залунає дитячий сміх, здавна не говорили. Усиновити, взяти під опіку малюка з дитбудинку? Стримував страх, що прийомний син чи донька, до яких приростуть серцем, згодом шукатимуть рідних по крові батьків. Олександр намагався уберегти дружину від страждань і болю. А Наталія Павлівна, як розповідає, теж берегла свою половинку від переживань:

— Коли тест на вагітність дав підтвердження, Саші не сказала, щоб даремно не хвилювався. Пішла на обстеження. Лікар, який робив УЗД, чомусь не спішив із висновками, порадив їхати у Центр планування сім'ї до Луцька. Я цілий вечір удома плакала, злякалася: яка вагітність у 45 років, коли ровесники вже внуків бавлять. Саша думав, що знайшли у мене ще якусь хворобу. І лише коли обласні спеціалісти показали на моніторі апарата УЗД, що я справді ношу дитинку, зважилася зізнатися.

У ті непрості дні Наталія Павлівна пережила шок.

«Матвійко росте допитливим, веселим і непосидючим», — каже мама Наталія Павлівна.

Фото з домашнього архіву родини ДАНИЛУКІВ.

Маленький «поспішайко» набрався сил у тата на руках.

Не знала, плакати чи радіти. Розуміла, що народжувати в такому віці, маючи цілий букет хвороб, — ризик і для самої, і для дитини. Але відступати було нікуди, лікарі з подивом констатували: другий триместр вагітності. Жінці через два тижні в декрет іти, а вона про це ні сном, ні духом не віддала.

УСЬОГО 25 ДНІВ БУЛА «ПРИ НАДІЇ»

— Коли з несподіваною новиною поверталася з Луцька, то хотілося кинути сумку і обома руками підтримувати живіт, де був мій синочок. Він стільки натерпівся через те, що я зовсім не прислухалася до свого організму. Тому дуже хвилювалася, чи все з маленьким добре. Навіть лікарі сказали: «Моліться, це єдине, що можна порадити в цій ситуації», — вкотре бринять сльози в голосі жінки.

Важко переповісти, що пережили у той час Олександр, якому було вже за 50, і Наталія. Аби нам легше було уявити це, жінка дала прочитати свій щоденник, який почала вести у найвідповідальніший період свого життя. Каже, нотуючи думки, викладаючи на папері свої тривоги, рятувалася від депресії. З дозволу Наталії Павлівни перегорнули сторінки «фронтального записника» разом.

«... Саша дивно зреагував: «Це небезпечно для тебе?». Я не відразу зрозуміла, чи він радий. Але швидко навчився говорити у множині: «Я вас обох люблю...».

... У відділенні екстрапатології, де лежу «на збереженні», мені навіть подобається. Усі з животами, і мій великий живіт круглішає. Колись завжди

... Молилася сама, потім пішла до синочка. Однозначно, він реагує на молитву, цифри на моніторі біля кювеза змінюються.

хотілося його втягнути, почувалася товстою, а тепер ношу з гордістю. Уявляю, який буде фурор у селі. Але боюся комусь сказати, щоб не зурочити...

... Думаю, як назвемо синочка. Я хотіла б Матвієм, це ім'я наче ходить за мною. Саша не проти: як скажеш — так і буде. А мені треба, щоб він активно брав участь у всьому. Але партнерські пологи — то для нього занадто велике випробування...».

У щоденнику Наталії Павлівни — багато теплих і щирих слів про чоловіка, маму, сестру, родичів, колег, друзів, які підтримували, допомагали і морально, і матеріально. Жінку вже збиралися виписувати з відділення екстрапатології Луцького пологового будинку, де проходила обстеження. Почувала себе добре, планувала, як гарно проведе декретну відпустку, адже на носі — Новий рік, Різдвяні свята. Збиралася «виставляти» торт колегам з нагоди свого дня народження. Але вийшло так, що саме цього дня — 28 грудня — життя дитини в її лоні опинилося під загрозою, і якби лікарі терміново не зробили кесарів розтин, усе могло б закінчитися трагічно.

Поки крихітний синочок, який з'явився на світ менш як семимісячним,

був у реанімації, жінка, оговтавшись після операції, виливала на папері відчай, біль, хвилювання. За 25 днів вона пройшла свій шлях до материнства. Дитинка була важка, недоношена.

«Розмовляла зі своїм лікарем Мирославою Йосипівною Зіберт. Вона сказала, що це, мабуть, Бог навів її на думку 28 грудня послати мене на доплер-тест, адже аналізи були добрі, я ні на що не скаржилася. Пояснила, що показник 9,6 при нормі 2 на доплер-тесті — це майже смерть дитини. Маленького ледь встигли вирвати з мене. Так і сказала. Ця розмова ще раз підтвердила, що Бог керує усім...».

... Молилася сама, потім пішла до синочка. Однозначно, він реагує на молитву, цифри на моніторі біля кювеза змінюються. Худенький, безпомічний. Завтра — Святвечір, а ми не разом, синочок у реанімації, Саша — вдома, а я тут одна...».

У щоденнику — списки ліків, цифри — витрати на них. А ще — дати найважливіших подій: коли хрестили у реанімації Матвійка, коли розкрилися його легені, від'єднали катетер, коли перевели в неонатальний центр...».

«... Микола Миколайович Гнатів — лікар строгий, попередив, щоб не було сліз і паніки. На запитання Саші, чим ми можемо допомогти, сказав: терпінням, надією, молитвою. Марія, сусідка по палаті, «доїться» кожні 2 години, а я зціджую молоко краплями. Чаї не допомагають. Боюся, щоб не відправили додому, якщо я не годуватиму. Сестричка втішає, що є дітки ще важчі. Намагаюся не набридати працівникам реанімації. Вірю, що моему Матвійкові там пропасти не дадуть...».

... Сьогодні — 18 днів від дня народження синочка. Нам повідомили, що ми вже будемо з ним удвох, маленький самостійно їсть, дихає... Мене навчили, як брати його на руки. Лікар сказав, що Матвійко має «поселитися» у мами й тата на грудях, бо для недоношених діток дуже важлива близькість із батьками...».

І нарешті останній запис у щоденнику:

«Додому, додому! Вага Матвійка 2550. Микола Миколайович на прощання пожартував, щоб не забули його на весілля сина запросити...».

З того часу їхнє життя багате новими радіщами. Вся родина хлопчиком не натішиться, кажуть, що клопотів із ним нема, росте здоровим і чемним. На сьомий день народження Матвій одержав від тата у подарунок омріяний телефон. І мама не перечила, тільки нагадала, щоб про книги не забував. Як не як, уже школяр...».

Фото google.com.

Бути чи не бути... весіллю?

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН Особлива думка про цивільний шлюб

У кожної людини — своє ставлення до таких стосунків. Адже, одружуватися чи ні — це справа особиста. Та більшість все-таки «сповідує» традиційно усталений шлюб зі штампом у паспорті. Хоча мало хто задумується, для чого він насправді потрібен. Невже печатка може врятувати від зрад, від непорозумінь у парі? Чи гарантувати, що ваша половинка довіку належатиме лише вам?

Тетяна ДЗУЦЕВА,
психолог

Багато прикладів із життя доводять, що бувають такі ситуації, коли без того штампу в паспорті все ж таки краще. Проте й цивільний шлюб — це як справа, яка ніяк не завершиться. Весь час ніби в процесі, в очікуванні фіналу. Однак тут є свобода, при чому офіційна. Немає штампу — немає

ніяких офіційних зобов'язань. Але в такі стосунки мало віряться. І поясень дуже багато.

По-перше, суспільна думка буде весь час переслідувати. Мало кому з матерів, які мають дочок, хотілось би говорити своїм подругам, що дочка живе у цивільному шлюбі. Це відчуття не з приємних. Навіть коли сама мати розуміє, що її дитина щаслива і це її вибір.

Але ж поставити штамп у паспорті — це важливий ритуал для жіночої психіки та підсвідомості. Лише після цієї «процедури» жінка розуміє, що в неї є чоловік, обов'язки — вона вже дружина. І тут уже й поведінка має змінитися, і звички. І розуміння того, що є відповідальність перед чоловіком.

Крім того, до цього ритуалу залучаються і батьки молодят, які теж стають із двох сімей однією родиною. У цивільному шлюбі такого об'єднання немає, стосунки пари тримаються на чесному слові чи коханні — як завгодно.

Штамп у паспорті — це доку-

мент, договір, негласна обіцянка, яку набагато важче порушити, ніж живучи в цивільному шлюбі. Якщо пара розпадається, то на кожному є відповідальність за те, що подружнє життя не склалося. І треба пройти розлучення, розподіл майна і т. д. Тому інколи це стримує пари, дає час на визначення. А в цивільному шлюбі — ти від цього вільний. Можеш іти на всі чотири сторони. Офіційно від тебе нічого не вимагатимуть.

Дехто говорить, що не оформляють стосунки, бо після цього вмирає кохання та романтика. Можливо, тут є частка правди. Адже після «штампування» парі не до романтики. Вона має подумати про майбутнє, про те, що від тебе хтось і щось залежить. Але ж і романтику цим вбити неможливо. Просто вона стає трохи іншою — більш поміркованою, практичною та обдуманною.

Штамп допомагає стати дорослими і жінці, і чоловікові. Бо життя «як у птаха на водах» закінчується. Перед тобою з'являються реальні

виклики. Це робота, забезпечення сім'ї, дітей, гроші на авто, на житло і т. д. І саме в цьому процесі із дівчат і хлопців формуються жінки та чоловіки.

Цікаво, що у цивільному шлюбі чоловіки впевнені, що вони й досі вільні. А жінки думають, що вони заміжні. Парадокс, який обом не під силу зрозуміти й прийняти. Уявіть, що у вашій квартирі 10 років живуть квартиранти, але грошей не платять за це. Ви були б задоволені? Звісно, що ні. Так і з жінкою, яку і заміж офіційно не беруть, і дружиною не називають. Чи ж не романтика? Що 10 років ваш співмешканець (а як його ще назвати?) представляє вас своїм друзям: «Моя дівчина». А ви в той час перете його одяг, готуєте, прибираєте і маєте плани на родину. А він зовсім не поспішає й далі вас безкоштовно «орендує».

Інші називають життя у цивільному шлюбі репетицією справжнього подружнього життя. Мовляв, поживемо — побачимо одне одного. Але ж це теж не вихід: життя — це не спектакль, який треба репетирувати. Його треба прожити, відчути і самому будувати.

Штамп у паспорті — це документ, договір, негласна обіцянка, яку набагато важче порушити, ніж живучи в цивільному шлюбі.

Є такі люди, що виражають свій протест суспільству саме тим, що не ставлять штамп у паспорті. І навіть тоді, коли народилася дитина, вони продовжують жити, як сусіди, — неофіційно. Але ж від цього страждає і дитя. Воно відчуває, що щось не так. Що у мами і тата різні прізвища. Що чомусь його тато не захотів одружитися з мамою. А значить — і його народження може бути випадковим, а не бажаним.

Я впевнена, що коли чоловік обрав і відчув, що це його жінка, то він сам потягне її до рацсу. Бо з іншими ділити не згоден. Бо розуміє, що треба «закільцювати» і, так би мовити, позначити свою територію. Якщо ж чоловік роками вагається і ніяк не хоче зареєструвати стосунки... То він вас просто не обрав. Нехай гірко, та правдиво.

Жінки не хочуть бути нареченими все життя. Хіба що сама жінка ще не визначилася, що це — саме її партія. Інакше їй потрібна впевненість у чоловікові, у його намірах створювати сім'ю та захищати її. Саме про це у розумінні жінки і свідчить штамп у паспорті.

**Джерело: golpravda.blog.
(переклад Наталії Лаврик).**

Не продаємо...

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ** Одна пара зайшла до магазину дитячих іграшок. Вони довго оглядали їх на полицях, підвішені до стелі, розкидані по столах, по підлозі. Бачили ляльок, котрі плакали і сміялися, електронні іграшки, маленькі печі, що пекли торти і піци...

Бруно ФЕРРЕРО, італійський католицький священник-монах, письменник, оповідання з його книги «Троянда також важлива» (видавництво «Свічадо»)

дило, коли вона сама.

— Вибачте, — усміхнулася продавчиня, — ми не продаємо батьків.

* * *

Народити дитину — це укласти з нею такий великий контракт, що більшого людський розум не може вигадати. Всі діти приходять

Однак не могли вирішити, що купити. До них підійшла ввічлива продавчиня.

— Розумієте, — почала пояснювати жінка, — ми маємо маленьку донечку, але цілий день нас не буває вдома.

— Дівчинку, яка мало усміхається, — продовжував чоловік.

— Ми хотіли б купити їй щось, що б її ошчасливило, — говорила далі жінка, — навіть коли нас нема... Щось, що б її забавило, розра-

Ми хотіли б купити їй щось, що б її ошчасливило, навіть коли нас нема...

до нас із карток запрошення і кажуть: «Ти мене закликав, і я прийшов. Що ти даси мені?». Тут починається виховне завдання у всій його широті й глибині.

Жодна іграшка не замінить тата і мами.

ДЖАМАЛА про свою другу вагітність: «Ти постукав і дав знак, що я знов не сама»

фото: tsm.ua

- **ТАК НІХТО НЕ КОХАВ** Вона належить до світу «зірок», відомого великими грішми, перебільшеними емоціями й безміром пліток про закоханих, розлучених і знову закоханих. Джамала вирізняється якоюсь несучасністю: до одруження жила зі своїм обранцем окремо, відносно швидко запланували другу дитину, а ще про любов вона вміє сказати по-особливому

Оксана КОВАЛЕНКО

Джамалі 36 років. Насправді її звали Сусана Алімівна Джамаладінова. У світі про неї дізналися як про українку кримськотатарського походження, коли почули пісню «1944». Про любов і трагедію Джамала написала й заспівала на міжнародному конкурсі «Євробачення» так, що отримала найліпші відгуки й викликала сплеск інтересу до історії про депортацію кримських та-

“
Прагнули швидше юридично оформити стосунки, щоб жити разом. Інакше не дозволяє виховання.

тар. Звісно ж, більше почали цікавитися й особистим життям жінки з неймовірними вродою, голосом і талантом... Її запитували, чому сама, чи має нареченого і чи закохана... Публічність зобов'язує до відкритості, але Джамала довго стримувалася.

Дозовано журналісти дізналися спочатку, що претендент на руку й серце є, що він — теж кримський татарин і що економіст за фахом. Потім була затяжна тиша й нарешті довгоочікуване повідомлення про весілля. Обранець Джамали на 8 років молодший за неї. Насправді жінка заміж не поспішала, бо мала сумний досвід у попередньому шлюбі, про який воліє мовчати. Згадує тільки, що намагалася жертвувати співом заради подружнього життя, однак це не допомогло... Розлучилися. Тож коли зустріла чоловіка, якого покохала, дмухала на холодне — боялася довіритися своїм і його почуттям. Він пропонував їй одружитися, а вона все відклала. Сеїт-Бекір чекав. А якогось дня влаштував романтичний сюрприз.

Тепер Джамала навіть правнукам розказуватиме,

Джа каже, що стала дуже спокійною.

як освідчився їх прадідусь. Після концерту у Львові їй повідомили, що мусить вибратися на ратушу (висотою 65 метрів) задля обов'язкової фотосесії з польським фотографом. Дівчина піднімалася вгору і сердилася, бо була дуже втомлена. А на ратуші стояв її Сеїт-Бекір Сулейманов. Обережок квітів, обручки й погляд такий, який описують тільки віршами або оспівують. І це все на висоті пташиного польоту. Що могла сказати Джа? Її «Ебет! Мен разим!» (з кримськотатарської «Так! Я згідна!») почув не тільки наречений. Пізніше про свій безмір почуттів написала в соцмережах і додала: «Це чудо, яке дарує Всевишній». Джамала й Бекір розписалися у лютому, а шлюбну церемонію запланували на квітень. Співачка пояснила, що прагнули швидше юридично оформити стосунки, щоб жити разом. Інакше не дозволяє виховання (обоє вважають себе божими людьми).

Весільна церемонія відбувалася в Києві в Ісламському культурному центрі 26 квітня 2017 року. Пара дотрималася основних вимог обряду своїх предків: Джамала покрила голову мереживом, а її наречений був у національному головному уборі. Після складання подружніх обітниць молодята влаштували свято в одному із замських ресторанів. Тепер вона каже: «То було таке свято, яке хочеться повторити». Є відео, на якому Джамала співає для коханого свою пісню «Любити», а він у цей час нею милується. В серці скрипалі — то відлуння мрій,

«У сім'ї нема королів і принцес, а є любов і прийняття одне одного навіть з негативними рисами».

Відчайдушний крок в майбутнє.
Лагідний твій сміх знов
приніс весну,
Він паростком пробився
у моїй душі.

Утім, серед запаморочливого кохання завжди ховаються перчинки непорозумінь. Аж тепер в одному з інтерв'ю Джа розповіла, як після знайомства, на першому побаченні Бекір зіпсував усю насолоду від спілкування. Хлопець, вислухавши її історію співочої кар'єри, раптом запропонував їй розказати це на лекції в його університеті. Джа була приголомшена: Бекір зовсім не зрозумів, що почув зойно сокровенне. Після того стосунки охолотили. Нові пуп'янки з'являлися потроху. Джамала складала свою зіркову пісню «1944» й згадала, що Бекір дуже гарно знає кримськотатарську. Тож попросила допомоги... Якогось вечора він зателефонував і сказав, щоб вона глянула у вікно. Джа визирнула — у квартирі будинку навпроти танцю-

вало світло ліхтарика. Для неї. Бекір разом із другом спеціально орендував це помешкання, щоб бути поруч. А потім була ще важка дорога до «Євробачення». Часто опускалися руки, бралася зневіра, що нічого не вийде.

“ **Він учив її не нарікати на те, що не виходить, а дякувати, що так багато досягла.** ”

Дарма що молодший, її хлопець завше знаходив саме ті слова підтримки, які їй допомагали. Джамала не раз казала, що без нього їй би було дуже важко. Він учив її не нарікати на те, що не виходить, а дякувати, що так багато досягла.

...Нині вони разом уже або ще тільки три роки. Мають хлопчика Еміра-Рахмана Сеїда-Бекіра Огли Сулейманова. І Джа знову при надії. 26 квітня, у річницю одруження, на сторінці в інстаграмі вона написала: «Три роки — «МИ». В одному з рідкісних інтерв'ю її чоловік зізнався: «Я помітив, що любов не поділялася, а подвоїлася!». Він каже, що

фраза «побут поглинає все» не про їхню сім'ю. Джамала ж хвалиться, що її Сеїд-Бекір ревно стежить, аби вона не марнувала свого мистецького хисту «поміж кастрюль»: наполягає, щоб вона усамітнювалася й працювала над новими піснями.

Джамала люблена, і це помітно на кожному кроці. Невпевнена у почуттях жінка не розсипатиме так іскорки щастя, як робить вона, викладаючи в інтернет фото різних моментів свого життя. Нині співачка активно руйнує стереотип про незграбних вагітних. Вона пишається своїм станом і закликає інших не поширювати нісенітницю, що майбутня мама гіршає, коли носить немовля. Сама Джа не каже, кого чекають, однак принципово носить одяг, який підкреслює форми, і ділиться фотографіями та щастям: «Цілий Всесвіт усередині тебе... Народження, діти... Це виправдовує наше існування на Землі. Ми стільки помилок робимо, ми тонемо в них. А коли народжується нове життя, ти розумієш: хоч щось хороше залишається після нас».

**За матеріалами
tsn.ua, viva.ua, nv.ua,
facebook.com.**

Дистанційні романтичні стосунки увінчалися... дистанційним весіллям

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК** Хмельничанин Ігор Плащовий, який мешкав у Києві, та львів'янка Інна Гуменник познайомилися у 2013 році під час подорожі до Болгарії. Оскільки жили в різних областях, то тривалий час спілкувалися на відстані. Одружитися планували влітку, хотіли організувати цікаве і незвичне весілля. Втім, згодом передумали чекати і вирішили скористатися послугою «Шлюб за добу». В умовах карантину свято вийшло не менш креативним, а пара стала першою в Україні, яка відгуляла весілля онлайн

сунків. Коли ж обрали символічну дату взимку цього року, щоб розписатися, виявилось, що... цього дня не працювали загси.

Були у наречених і дівич-вечір та парубоцька вечірка – в онлайн-режимі та в різних кімнатах квартири.

Уже під час карантину дізналися про конкурс «Весілля онлайн». Після тривалих роздумів, бо ж потрібно було розповісти всім своє особисте, інтимне, таки наважилися. Завдяки голосуванню людей закохані вийшли у фінал, а після співбесіди організатори вирішили, що пара найкраще підходить під такий формат.

Ірина ПАСІЧНИК

Своє незвичайне одруження молодята називають авантюрою. Інна та Ігор взяли участь у проєкті «Весілля онлайн», який запустила одна із львівських агенцій. Молоді люди написали ініціаторам історію свого кохання – і стали переможцями. За організацію їхнього весілля взялося понад сто людей: ведучі, фотографи, відеооператори, спеціалісти з онлайн-трансляцій, діджей. Завдяки десяткам партнерів свято для наречених було безкоштовним. Для організаторів воно обійшлося втричі дешевше, аніж звичайне.

Молодята познайомилися на вокзалі. Вони обоє різними компаніями вирушили у лижний тур. Для Інни ця мандрівка була спонтанною – вона дізналася про неї лише за день до виїзду. На самому початку взаємин дівчина захворіла, а в Ігоря вдома росло дерево з лимонами.

– Я їй запропонував вислати плоди прямо з дерева. Вона не повірила, а наступного дня отримала лимон. З тих пір я в неї так записаний у телефоні, – усміхається чоловік.

Закохані три з половиною роки жили окремо в різних містах.

– Я писала дисертацію по ландшафтних театрах, досліджувала ці об'єкти. Ми приїхали в одне з італійських містечок, де був такий театр, вид на Сицилію. Там дуже гарно. Поки я в захопленні фото-

графувала всі деталі конструкції, Ігор став у центрі арени на коліно, простягнув каблучку й освідчився, – розповіла Інна романтичну історію.

Та й після заручин молодята ще кілька років не узаконювали сто-

Про участь у проєкті не пошкодували ні хвилини.

Усі фото із фейсбук-сторінки FEST кейтеринг.

Новітні технології дали змогу урочисто узаконити стосунки під час карантину.

Весільну зачіску і макіяж наречена робила собі самостійно. Попередньо пройшла спеціальні майстер-класи, на яких професіонали показували на собі, як усе зробити. Навіть постановку першого танцю закохані готували дистанційно. Були у наречених і дівич-вечір та парубоцька вечірка – в онлайн-режимі та в різних кімнатах квартири.

Батьки Інни не здивувалися, що їхня донька пішла на таку авантюру, а рідні Ігоря не відразу оцінили задум молодих. Втім, згодом мама включилася в процес.

– Вона дзвонила нам по чотири рази на день і щоразу запитувала про підготовку. А після весілля батьки сказали, що це перевершило всі їхні очікування, – розповів Ігор.

Загалом на урочистість запросили 70 гостей із багатьох міст України і навіть з інших країн: Норвегії, Америки, Англії, Італії. Доєдналася до інтернет-святкування 90-річна бабуся. Паралельно був прямий ефір на Youtube для людей, які з технічних причин не змогли під'єднатися до чату, або просто знайомих, які хотіли подивитися дійство.

Весілля тривало близько 5 годин. Стіл сервірували лише для двох. На церемонії укладання шлюбну були тільки люди з технічної підтримки: ті, що займалися світлом, створювали голографічне зображення, фото- та відеограф. Усі решта – по другий бік екрана.

За традицією перший тост і благословення – від батьків. Рідні та друзі кричали «Гірко!» і виго-

лошували тости, смакували наїдками, які кухарі агенції доставили гостям просто додому.

– Якби це було реальне весілля, дуже важко було б зібрати всіх

“**Після весілля батьки сказали, що це перевершило всі їхні очікування.**”

в одному місці. Нам організували все на професійному рівні. Голографічне зображення батьків, ведучих – це неймовірно, – каже Ігор.

Не обійшлося і без такого щем-

ливого та відповідального перед подружками дійства, як кидання нареченою букета і бутоньєрки. «Везунчиків» обрала спеціальна програма. Поради для щасливого подружнього життя молодій сім'ї давала Оля Полякова. Разом зі співачкою святковий настрій створював і один із найулюбленіших гуртів Інни та Ігоря – «Без обмежень».

Закохані в захопленні від свого весілля. Зізнаються: не шкодують, що погодилися на участь у проєкті. Після закінчення карантину вони неодмінно обвінчаються та вирушать у медовий місяць — на круїзному лайнері чи на Кубу.

За матеріалами сайтів: ye.ua, galnet.fm, tsn.ua.

Батьківське благословення лунало з екрана.

Передплатіть і ви!

Нас читає вся Україна!

МІСЯЧНИК

«Так ніхто не кохав»

Передплатний індекс: 60779

МІСЯЧНИК

«Читанка для всіх»

Передплатний індекс: 60780

ТИЖНЕВИК

Передплатні індекси

«Цікавої газети на вихідні»:

- для Волині – 60304, • для Рівненщини – 60312,
- для інших регіонів України – 60307.

Хто з нами — той знає більше!

... А в нас ще й крутий сайт — volyn.com.ua!

«Стану на ноги, і ми з Тетяною візьмемо церковний шлюб»

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** Активіст Євромайдану лучанин Артем Запотоцький після кулі снайпера, яка влучила у нього 20 лютого 2014-го, опинився в інвалідному візку. Але не здався. Судячи з почутого, його ні на мить не покидає думка про те, що настане той довгожданий день, коли зможе ходити. У такій одержимості його підтримує кохана дружина Тетяна і, звичайно, син та донька, котрі, як висловилася жінка, є своєрідними біоенергетиками і психотерапевтами для татуса. Про цей надійний тил, про любов, на якій він вибудовувався, ми говорили із Запотоцькими в їхньому затишному будинку на вулиці Пржевальського в центрі Луцька

Катерина ЗУБЧУК

«ЩЕ ДО ОДРУЖЕННЯ МИ ВИРІШИЛИ СПРОБУВАТИ ЖИТИ УДВОХ»

Артем пригадав, що їх із Тетяною познайомив його кум, коли опинилися в одній компанії. Чим привернула вона увагу? Звичайно, насамперед це була візуальна оцінка: «Гарна дівчина».

— А чим ще керуєшся, коли тобі 22 роки? — каже Артем. — Уже з часом пізнаєш характер, аналізуєш, що в тебе й цієї «гарної дівчи-

“

Сімейне життя — це притирання характерів: хтось має й уступити, й піти на компроміс.

ни» — спільні інтереси, уподобання, що вона близька тобі по духу...
Мине якийсь час, і Тетяна стане дружиною Артема. Десь після року

зустрічей вони вирішили жити разом. З приводу цього чоловік висловився так:

— Кажуть, перед тим, як нести до рацсу заяву, треба разом хоча б одні шпалери поклеїти і пересвідчитися, чи поладите. Адже сімейне життя — це притирання характерів: хтось має й уступити, й піти на компроміс. І, звичайно, взяти на себе відповідальність. Ми з Тетяною свої перші шпалери поклеїли буквально — ремонт зробили у найманій квартирі.

Тетяна додає:

— Ми з Артемом говорили про наші стосунки, про те, що одружимося. Але зійшлися на тому, що треба спробувати жити удвох ще до весілля. Бо зустрічатись — це одна справа, а коли живеш з людиною, коли кожен день засинаєш і прокидаєшся з нею, коли виникають якісь побутові питання, котрі потрібно вирішувати, — то це інше.

Продовження на с. 18

Справжні друзі пізнаються в біді – вони прийдуть на допомогу, підтримають словом і ділом.

Фото з домашнього архіву родини Запотоцьких.

Фото з домашнього архіву родини Запотоцьких.

«Я по пояс в снігу побегу за тобою даже ночью» – ці поетичні слова про люблячу пару – Тетяну й Артема.

Початок на с. 17

А ось коли мова зайшла про те, як Артем освідчувався, як запропонував руку і серце, то Тетяна, не втримавшись від усмішки, сказала:

— А ніяк... Яюсь усе само собою вийшло. Це ще було, як ми жили на тій нашій і не нашій першій квартирі. Яюсь Артем зателефонував мені на роботу і запропонував дізнатися порядок подачі документів на реєстрацію шлюбу. Ось так, запросивши до рацсу, і освідчився. Купили ми обручки, прийшли в призначений день в Будинок урочистих подій, і нас розписали. Це було 17 лютого 2006 року.

Ось ще один доказ того, що справа не у вишуканому освідченні, не в пишному весіллі на сотню, а то й більше гостей: головне — яка людина твій обранець, як до тебе ставиться. А про те, як Артем ставиться до дружини, до дітей, які згодом народилися, свідчать його вчинки. Зокрема і той, про який він розповів при зустрічі:

— Наша наймана квартира була не потрібна господарям, які жили у Росії. Вони її в один момент могли виставити на продаж. Тож ми мушили думати про своє житло. І тоді я прийшов до свого дідуся й запропонував добудувати хату, в якій він жив, — підняти другий поверх. Дідусь на це: «Чекаю тебе завтра». На «завтра» відповідь була готова:

«Роби місце у дворі, знось, що потрібно, і починай будувати собі дім. Щось із коштів маєш, чимось допоможи...»

Будувалися Запотоцькі довго. Син Сашко народився ще на тій найманій квартирі. Але може зараз похвалитися, що, маючи сім літ, разом із батьком садив біля нової оселі дерева.

«АРТЕМ — НЕ ТОЙ ЧОЛОВІК, ЯКОГО МОЖНА БУЛО НЕ ПУСТИТИ НА МАЙДАН»

Восени 2013-го, коли в Києві почався Євромайдан, у Запотоцьких уже було двоє дітей (того ж року, у квітні, народилась Іринка). І ось Артем їде з друзями до столиці, хоч

Якщо чоловік прийняв рішення, якщо вважає, що так треба, чудово розуміючи, що має двох малих дітей, то він його не змінить. Зрештою, хіба не заради сина і доньки поїхав?

було зрозуміло, що це не Помаранчева революція з її романтикою. 18 січня 2014-го він уже вкотре вирушив до Києва. Як пригадує, не просто було тоді добиратися. Довго їхали, бо не раз зупиняли пости ДАІ. Відчував, що в столиці складна ситуація. Та й по телевізо-

Артем надіється на Божу волю, що все буде даби бути у формі.

ру бачив, що відбувається, розумів, чим усе може закінчитися. Але це його не зупинило.

А Тетяна як поставилася до того, що чоловік поїхав на Майдан? Жінка говорить:

— Мене не раз питали: «Як ти відпустила Артема — у вас же двоє маленьких дітей?!». А я не знаю, як людям можна це пояснити: як це — відпустити чи не відпустити? Якщо чоловік прийняв рішення, якщо вважає, що так треба, чудово розуміючи, що має двох малих дітей, то він його не змінить. Зрештою, хіба не заради сина і доньки поїхав? Я просто прийняла його вибір...

Артем слухає дружину і додає:

«Добре, і сам багато зусиль докладає»

— Кожному на роду написана його доля. Що має статися, те станеться... Можна на рівному місці впасти і покалічитись.

20 лютого один із друзів Запотоцьких, який також був на Майдані, зателефонував Тетяні і сказав: «Набери Артема». Вона зрозуміла: щось трапилось. На її дзвінок відповіла волонтерка «швидкої допомоги». Якраз тривала операція.

— Я знала, що в Артема, — згадує жінка, — пошкоджений хребет, й усвідомлювала, чим це може закінчитися. Але свої переживання мусила тамувати в собі. І не панікувати, адже поряд — маленькі діти. Нам треба було самим налагоджу-

Радісна й незабутня подія: у квітні 2013-го у Запотоцьких народилася донька.

Я вірю, що шлюби укладаються на небесах. І наш шлюб, хочеться думати, такий. Він — на любові й повазі.

вати своє життя. З Артемом по змозі підтримувала зв'язок, оформляла документи для його виїзду за кордон. 7 березня чоловік уже був у клініці Ізраїлю, куди його відправили із ще кількома пораненими на Майдані.

Додому він повернеться аж у червні. Вони спілкувалися по телефону, згодом — і по скайпу. Із цих розмов, а ще зі своєрідних фотозвітів електронкою Артем знав, що друзі готують їхній будинок до його приїзду — роблять пандус, аби міг на візочку сам піднятися, дещо переобладнують.

Це той випадок, коли лікарі не беруться щось прогнозувати. Теоретично, як каже Артем, усе має бути добре. На це «добре», що наперед залежить від Божої волі, і надіється чоловік. І не просто надіється, а й докладає зусиль, щоб м'язи не атрофувалися, щоб бути у формі. Не випадково ж сказав, коли мова зайшла, чи планує подружжя таїнство вінчання: «Стану на ноги, і ми з Тетяною візьмемо церковний шлюб».

«ДЛЯ ТОГО І Є РОДИНА...»

Думалося, почую від Запотоцьких, що їхнє життя поділилось на «до» і «після» Майдану. Але коли про це завела мову, то Тетяна сказала:

— Я б не стала нічого розділяти у своєму житті. Воно триває, і кожним днем треба дорожити. Те, що сталося з Артемом, внесло, звичайно, певні корективи, які ніхто не міг передбачити. Але ми з цим живемо. Думаю, що через деякий час будемо згадувати, що пережили і такий період. Це якоюсь мірою випробування на міцність нашої родини. Дякувати Богу, Артем жив. І в нього не найгірша ситуація — сам собі раду дає.

А щодо сім'ї — на чому вона тримається, що робить її міцною, то Тетяна висловила так:

— Я вірю, що шлюби укладаються на небесах. І наш шлюб, хочеться думати, такий. Він — на любові й повазі.

І знову до того, що Артем зараз у візку:

— Для того і є родина, щоб людина знала: хай що станеться — її приймуть такою, яка вона є.

Тетяна ніжно дивиться на чоловіка. Це як ілюстрація до поетичних рядків від «Так ніхто не кохав» до «Я по пояс в снігу побегу за тобою даже ночью». Так буває в домі, де живе кохання.

©Doro pinterest.com.

«Ніколи ні з ким не сперечайся, краще зроби манікюр».

«Одного разу ти зрозумієш, що залишилася сама...»

● **ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН** Хочу сказати вам ці прості й правильні слова, які підтримають у ті моменти, коли дійсно опускаються руки

Поліна ГАВЕРДОВСЬКА,
психолог,
гештальт-терапевт,
супервізор

1. Всіх, крім близької рідні, можна замінити. Ніхто і ніщо не буває в одному екземплярі. Впускай нових людей у своє життя, навіть якщо поки що не розумієш, чи є у вас щось спільне. Одного разу ти зрозумієш, що залишилася сама, і це врятує тебе.

2. Завжди пробуй щось нове: їжу, одяг, маршрути, гаджети, види діяльності, фільми, книги, теорії та пояснення Всесвіту. Мозок зроблений з «ледачої жуйки». Чим далі, тим більше він хоче гнутися в однакових ділянках, інші його звивини тяжіють до зникнення. Не дозволяй йому приліплюватися до одних речей, задоволень, шляхів, методів і трю-

ків. Прийде час, і ти зрозумієш, що залишилася сама, і це врятує тебе.

3. Прости всім, кого можеш, інших забудь. Забуття — най-

// **Нехай романтика і любов, навідавшись до тебе, застануть тебе в ліжку з новим коханцем.**

краще покарання і найкращі ліки. І ніколи ні з ким не сперечайся, краще зроби манікюр.

4. Поспішати немає куди. Все, що відбувається швидко, живе недовго. Якщо дійсно чогось хочеш — зробиш. Якщо перехотілося, отже воно було не таке потрібне. Ризиковані бажання і вчинки відкладай, даючи їм «відлежатися».

5. Цей пункт доповнює попередній: якщо дуже хочеш чогось і вважаєш це правильним, — роби. Бажання — це життя. Дозволяй бажанню жити всередині та стеж за ним. Якщо воно не зникло — іди за ним.

6. Не здавайся, поки чогось хочеш. Удача — це досвід, тобто кількість повторень. Будь-яка невдача — брак досвіду, який компенсується досвідом. Сміливість і ризик — це досвід. Те, що часом виглядає як несусвітне нахабство, — це досвід. Сійкість, терпеливість, вміння прощати, витримка і незалежність — все це досвід. Головне — не здаватися, поки чогось хочеш.

7. Ніщо не є кінцем, навіть кінець — плінний. Пам'ятай про це в розпачі, в горі, біля могили друга, читаючи лист коханого, який покинув тебе. Неодмінно прийде той день, коли ти скажеш: «Це сталося на краще!» (особливо це стосується коханого).

8. Ніщо не є кінцем, але кінець близько. І корисніше думати, що він завтра. Тоді легше виконувати всі ці пункти.

9. Роби що хочеш, але подбай про своє тіло, в іншому випадку воно несподівано відомстить тобі. Навчися запитувати, чого воно хоче, і виконувати це. Якщо ти ніколи не слухала тіла і не знаєш, як воно розмовляє, почни з простих речей на зразок лісових прогулянок, плавання чи йоги. Далі все станеться само собою: тіло чекає, щоб його почули.

10. Зроби так, щоб у тебе був секс. Нехай романтика і любов, навідавшись до тебе, застануть тебе в ліжку з новим коханцем.

11. Останнє, про що варто хвилюватися, — що подумают про тебе люди. Роби що хочеш і переглянь пункт № 7.

12. Бійся впевненості. Впевненість — початок маразму. Сумнівайся, розглядай інші варіанти, залишай відкритими шляхи відступу для себе та інших. Я сумніваюся в кожному пункті, який написала. Але в цю секунду, мабуть, все залишу, як є. Яюсь я залишуся сама і перевірю, як врятує мене все це.

P.S. Це єдиний пункт, в якому я не сумніваюся: бережи друзів. Друзі — єдине, що варто примножувати (мені поки вдається). Прийде час, і я зрозумію, що залишилася сама, а друзі одразу придуть і скажуть: «Ти дурила чи що, у тебе ж є ми!» І це правда.

«На кришталеве весілля захотіла такий букет мати, якого б не змогла обійняти»

● **ТУТ ЖИВЕ ЛЮБОВ** Про історію кохання поліцейських з Волині – Ольги та Михайла Гаврилюків – уся Україна дізналася два роки тому, коли перед Днем Валентина в інтернет-мережі департамент комунікації Національної поліції розповів про сімейні пари, які працюють у правоохоронних органах. А вже більше ми почули, зустрівшись безпосередньо із подружжям

Катерина ЗУБЧУК

«УСЕ ЗМІНИЛОСЯ В ОДИН ДЕНЬ – І ЦЕ ПРАВДА»

Ольга – інспектор державної міграційної служби у Волинській області. Вона – родом із села Бережанка Горохівського району. Здобувши спеціальність швачки, працювала свого часу в луцькому ательє «Зима».

– А потім його розформували, – розповідає жінка, – я залишилася без роботи. Довелося перекваліфікуватися. Закінчила курси бармена та офіціантки і влаштувалася на роботу в кафе. Там і познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком.

Якими вони були тоді, у травні 2001-го? Коли про це зайшла мова, Ольга сказала:

– Роздивляємося іноді весільні фотознімки і сміємося самі із себе: обоє були аж занадто стрункі. Особливо Михайло з його зростом. До

«**Наша сусідка років три думала, що ми – не чоловік і дружина, а брат і сестра. Настільки здавалися їй схожими.**»

речі, коли ми вже одружилися, то наша сусідка років три думала, що ми – не чоловік і дружина, а брат і сестра. Настільки здавалися їй схожими.

А ще жінка пригадала таке:

Продовження на с. 22

Подружжя Гаврилюків любить мандрувати, зокрема і мальовничим Закарпаттям.

Фото з домашнього архіву родини ГАВРИЛЮКІВ.

Ольга: «Звичайно ж, люблю тюльпани, бо ці квіти – як символ справжньої весни».

– Коли ми почали зустрічатися, то часто сварилися з будь-якого приводу. Знайомі навіть радили нам розбігтися і не мучити одне одного.

А що було причиною сварок? Наприклад, Михайло каже Ользі, що ввечері буде йти з роботи (працював він тоді постовим у черговій частині обласного управління міліції, а зараз – начальник служби «102» поліції Волині) і забере її, проведе додому. Дівчина чекає, а його нема. Вже вдома зі стаціонарного телефону набере номер Михайла («у нього вже був якийсь мобільник»), питає: «Ти де?» «О, я вже на Світязі!» – чує у відповідь. Ось такий був він, м'яко кажучи, не дуже серйозний.

А потім, як здогадується Ольга, з приводу цього з Михайлом хтось мав розмову. Можливо, батько його, як вона думає. Навіть день запам'ятала, коли хлопець кардинально змінився.

– Була річниця Незалежності України, – розповідає жінка, – я приїхала з дому, зі своєї Бережанки, і ми ввечері зустрілися в центрі Луцька, де було масове гуляння. Спілкуючись, відчула, що Михайло – зовсім не той хлопець, який був раніше. Він серйозніше почав ставитися до наших стосунків, бо до цього були одні хіхоньки та хахоньки. Хтось скаже, що так не буває. Якщо і так, то тоді у нас виняткова ситуація.

Ольга: «Роздивляючись весільні знімки, сміємося самі з себе: обоє були аж занадто стрункі».

Невдовзі Ольга і Михайло винайняли собі квартиру ідесь з пів року жили у цивільному шлюбі.

«НАЙПЕРШ БЛАГОСЛОВИЛА БАБУСЯ МЕЛАНІЯ»

І якийсь Михайло повіз Ольгу на оглядини на Рівненщину – у село Дружба Радивилівського району, де жила його бабуся по татовій лінії Меланія.

– Ця бабця була віруюча, – повертається до того дня Ольга, – прислужувала у місцевому храмі. Одне слово, людина, яку в родині дуже поважали. І, як я зрозуміла тоді, схвалення (благословення) нашого шлюбу від неї багато важило. Правда, свекруха моя недавно сказала, що тільки рік тому дізналася про той візит на Рівненщину, тобто все це була ініціатива самого Михайла, який хотів почути слова бабусі про обраницю. А того дня чи то автобус поламався, чи так чогось на маршрут не вийшов – довелося нам з Михайлом іти до села десять кілометрів.

Дівчина, яка таку дорогу здолала пішки, не могла не сподобатися бабусі. А потім були заручини. На Трійцю у Бережанку на Горохівщину приїхали батьки Михайла. Весілля призначили на 1 вересня 2002 року. У рідному селі Ольги у просторому шалаші зібралися гості. Само собою ясно, що молоді вінчалися, бо якщо одержали благословення від бабусі – «людини віруючої і правильної», то інакше й не могло бути. Та й мати Ольги, як вона зазначає, у церкву ходила, у хорі співала, тож питання йти під вінець чи ні, не стояло.

«НА НАШИХ ВЗАЄМИНАХ ДІТИ ВЧАТЬСЯ, ЯК У МАЙБУТНЬОМУ БУДУВАТИ СВОЮ РОДИНУ»

Ми розмовляли з подружжям Гаврилюків про

Перед розлукою: торік восени Михайло був два місяці в зоні Операції

Фото з домашнього архіву родини ГАВРИЛЮКІВ.

те, що, на їх думку, береже сім'ю, як мають будуватися стосунки чоловіка й дружини, щоб шлюб був міцний, і можна було зробити висновок: погляди наших героїв дуже схожі. Судіть самі з їхніх відповідей на ось такі запитання.

– Який ідеал сім'ї у вашому розумінні?

Михайло:

– Прикладом завжди є родина, в якій ростеш. Якщо живеш у поганій (не дай Бог, неблагополучній), то думаєш, щоб це в тебе не повторилося в майбутньому. І навпаки: коли бачиш хороші стосунки мами і тата, то прагнеш їх наслідувати. Мої батьки стали для мене таким прикладом.

Ольга:

– Для мене взірцем є родина мого чоловіка. Коли я перший раз 16 років тому побачила свого свекра – такого врівноваженого, розумного, то подумала, що хотіла б, аби і мій Михайло був таким. Згодом я помітила, що свекор – і сім'янин хороший, і майстер на всі руки. Тішуся, що мій чоловік у нього вдався. До речі, і сина нашого я назвала на честь Михайлового батька Дмитром. А ось

доньці ми не могли більше місяця вибрати ім'я і врешті-решт зішлись на Оленці.

– Ви дружині квіти даруєте? (Вам чоловік квіти дарує?)

Михайло:

– Чесно? Дуже рідко. Ми колись, як тільки-но одружилися і зарплату я мав маленьку, домовилися не витратитися на букети. Це не основне, якщо гроші потрібніші для того, аби купити

**“
Почуттів ще замало.
Потрібна насамперед
довіра. Мене батьки
вчили, що на брехні
далеко не заїдеш.”**

дитині харчування. То вже зараз квіти обов'язково є на 8 Березня, на день народження. Хоч були і несподіванки. Якось ми з колегою приїхали з відрядження, йшли мимо базарчика і купили в бабусі для дружин якісь весняні букетики. Пригадую, Ольга тоді була приємно вражена.

Ольга:

– Мені шкода, що квіти швидко в'януть і їх доводиться викидати. Краще, коли чоловік подарує вазон. Але на 15-ту річницю нашого весілля сказала Михайлові, що хочу букета, якого б я не могла обійняти. І він виконав це бажання – я мала оберемок чудових троянд.

– Що потрібно для того, аби сім'я була міцною?

Михайло:

– Про любов не говорю – без неї нічого не буде. Але почуттів ще замало. Потрібна насамперед довіра. Коли ми з друзями відпочиваємо, буває, після роботи, то дехто на телефонні дзвінки дружини відповідає, що він ще на службі. А я кажу, як є: п'ємо з колегами по сто грамів. Сподіваюсь, що й Ольга мені каже правду. Мене батьки вчили, що на брехні далеко не заїдеш.

Ольга:

– Повага і взаєморозуміння – це те, вважаю, що береже сім'ю. А ще не треба ображатися (навіть коли щось трохи й «зачепить») і сваритися – особливо при дітях, бо вони у вас вчаться, як у майбутньому будувати свою родину.

Подружжя дуже дорожить миттями, коли вони разом із дітьми та ще й на природі.

Ось так у парі і картоплю неважко вибирати.

Ганна Сомко (ліворуч), Мотрона (Гелена), Ганна Золотаренко — портрети жінок, які полонили серце гетьмана, виконала художник-реставратор Національного історико-культурного заповідника «Чигирин» Наталія Атамась.

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Три дружини Богдана Хмельницького: від Бога, від чорта і від людей

● **ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ** Кожне кохання одного з найвидатніших українських гетьманів відіграло величезну роль і в історії нашої країни

Богдана КАТЕРИНЧУК

ГАННА СОМКО НАРОДИЛА ХМЕЛЄВІ ВСІХ ДІТЕЙ, АЛЕ ТАК І НЕ ПОБАЧИЛА ЙОГО СЛАВИ

З юною Ганною, яка походила зі шляхетного купецько-міщанського роду Сомків із Переяслава,

Богдан Хмельницький одружився після повернення з турецького полону. Було це, скоріш за все, в 1625 році, Ганні на той час виповнилося 17 чи 18 літ. Саме вона народила йому всіх його шістьох дітей (за іншими даними — навіть 9 чи 12), серед яких — майбутній

гетьман Юрій та славетний воїн Тиміш.

Звісно, здоров'я її було підірване. Ганна вже не мала сил утримувати велике господарство у Суботіві, де був родинний маєток Хмельницького. Їй на допомогу взяли дівчину-сироту з Чигирини — Мотрону. За свідченням деяких істориків, молода служанка не лише допомагала няньчити дітей та поратись по господарству, а й посунула Ганну (перша дружина після важкої хвороби 1647-го померла) і заволоділа серцем Богдана Хмельницького, якому на той час виповнилося вже 52 роки.

ЗАРАДИ МОЛОДОЇ МОТРОНИ-ГЕЛЕНИ ПІДНЯВ НАЦІОНАЛЬНЕ ПОВСТАННЯ, А ВОНА... НАСТАВИЛА ЙОМУ РОГИ

Після смерті Ганни Сомко стосунки Богдана Хмельницького з Мотроною фактично переросли у громадянський шлюб. Молода жінка мала значний вплив на нього. А ще була марнотратною, любила пишні прийоми та дорогі речі.

За відсутності на хуторі Хмельницького до Мотрони почав навідуватись чигиринський підстароста Даніель Чаплинський, який на той час був удівцем. Врешті дійшло до того, що він розграбував хутір, побив малого сина Хмельницького та викрав його молоду коханку.

Мотрона — чи то полюбовно, чи з примусу — навіть стала дружиною Чаплинського, взяв-

кою при живому чоловікові він отримав за шість коней і 1000 золотих монет.

Хоча козацькій старшині були не до вподоби ні «ляшка» Гелена, ні її розгульний спосіб життя. Тиміш Хмельницький також не любив мачуху. Коли батько був у поході, він звинуватив її у змові зі скарбничим і викраденні значної суми. Не дочекавшись відповіді від Хмельницького, Тиміш у травні 1651 року стратив мачуху. Хмельницький був спустошений звісткою про загибель коханой. Це вважають однією з причин його поразки під Берестечком.

НА СХИЛІ ЛІТ ВІДЧУВ СЕБЕ ЩАСЛИВИМ ІЗ ГАННОЮ ЗОЛОТАРЕНКО

Проте довго Хмельницький не сумував. Третьою його супутницею стала вже немолода, але мудра Ганна Золотаренко. Походила вона начебто з корсунської родини золотарів-ювелірів і на момент шлюбу з гетьманом звалася «полковничихою»: була сестрою відомих козацьких полковників і вдовою загиблого у бою полковника.

Урочиста весільна церемонія відбувалася у Корсуні наприкінці липня — на початку серпня 1651 року. Увійшовши в дім Хмельницьких, Ганна відразу зуміла вибудувати хороші стосунки як із дітьми Богдана, так і з його близьким оточенням та козацькою старшиною.

На думку істориків, саме вона зцементувала молоду українську державу, припинивши чвари між козацькими родами та налагодивши управління господарством і фінансами Гетьманату. Богдан у свою чергу кохав, поважав дружину, довіряв їй, всиновив усіх її дітей (вони повноправно увійшли до родини та отримали його прізвище — Хмельницький).

Кажуть, саме з Ганною великий гетьман нарешті відчув себе щасливим. Але життя Богдана Хмельницького підходило до свого завершення, і 1657 року його дружина залишилася жити в Суботіві вже одна, а в 1671-му, прийнявши постриг, під ім'ям Анастасії перебралася до Печерського монастиря, де і померла.

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

«Та я ж би вмер за твою сльозу...»

(Фрагмент з історичного роману у віршах «Берестечко» Ліни Костенко, в якому розповідається про переживання Богдана Хмельницького у зв'язку зі стратою Гелени)

... Та було ж її прикопати за тисячу верст від святого християнського цвинтаря!

Оту перелюбницю,
ту лайдачку,
синів моїх ненависну мачуху.
Оту гадюку, змію зелену!
Мою Гелену... мою Гелену...

ЧИ Я Ж НЕ ЛЮБИВ ТЕБЕ, МОЯ РІДНА?

А в тебе ж вірності як у шелягу срібла.

Було б шануватись, моя замороко,
хоч для годиться, про людське око.

Хай не святенниця, недоторка,
а так шалатися в глупу ніч! —

Ти ж не якась там хльорка,
самій гетьманші не подоба—річ.

Ти ж мала будь хранителькою честі.

Як в домі чисто, й чорт мені не брат.

Душа ж і так стоїть на перехресті
усіх обманів, підступів і зрад.

То ще й від тебе лжа і осудовище?
То ще і ти обманюєш мене?!

Десь має ж бути в світі пристановище,
де в серце жодне стерво не вджигне!

БУЛО Б ТЕБЕ УЗАТИ НА ЗАНУЗД

Та я ж би вмер за твою сльозу

А ти ж то, ласки моєї замість,
таку ганебу, таку мерзу!

Саме Ганна Сомко народила йому всіх його шістьох дітей (за іншими даними — навіть 9 чи 12), серед яких — майбутній гетьман Юрій та славетний воїн Тиміш.

ши його прізвище, ім'я Гелена (Олена) і начебто прийняла католицьку віру.

Хмельницькому не вдалося домогтися справедливості ні при дворі польського короля, ні в суді. Ще й за підозру в підготовці повстання він опинився у в'язниці. Проте, кажуть, саме Гелена все ж допомогла Хмельницькому втекти з в'язниці...

Втративши кохану жінку, Богдан з 15-річним сином Тимошем вирушив на Запорозьку Січ, де незабаром став гетьманом і триумфально повернувся вже в якості ватажка Національної визвольної війни. Чаплинський від повстання козаків врятувався втечею і покинув Гелену. До неї знову повернувся Хмельницький.

Наприкінці 1648 року в Києві єрусалимський патріарх Паїсій заочно повинчав гетьмана з цією жінкою. Кажуть, дозвіл на шлюб з нерозлученою католич-

Малюнок Сергія ЯКУТОВИЧА.

● **ІЗ ГЛИБИНИ ДУШІ**

«Ненавиджу тебе люблю...»

Ольга ОЛЬХОВА,
членкиня Національної спілки письменників
України, літоб'єднання «Радосинь»,
доцентка Київського національного
університету імені Тараса Шевченка

«ЙОГО МЕНІ ПОСЛАНО — ЗА МОЄ ПЛЕЧЕ...»

*Його мені послано –
за моє плече –
геть не ангелом,
певно, щоб урівноважити
мою А-симетричність, –
російськомовного,
в мові
– чужій мені –
аж брутального,
зрештою — брутального
і в позамовній дотичності.
В дотиках його –
стільки різкості,
що може прорізатися
ніжність постійна
на місці
молочних пестошів,
і в об'єктиві досвіду –
жодної об'єктивності,
і завалений горизонт
щойно
розпізнаних ревнощів.
Все з ним не так,
як записано в планах,
зазефірено мріяма.
В картах натальних —
він жодним хрестом
не проявлений.
Тільки в шкіру
натільним хрестиком
вживлено
слід його подиху,
з-за плеча,
слід не ангела.*

«ТО ЧИЙ ВІН ІУДОНЬКА — ТВІЙ ЧИ МІЙ?»

*То чий він іудонька — твій чи мій?
Хто з нас — його Ісус.
Обидві — не те щоб святі, о ні,
але й без зайвих розпуст.*

*Наобіцяно кожній, налито обом,
обидві готові на все.*

*Кожна, як гілка, важніє гріхом
і помалу у хрест росте.*

*Діляться небо, карнизи, сади —
часточками хлібів.
А от розп'яття — інакше ніяк —
лише на одному з хрестів.*

«ТАК ЗА ТОБОЮ СКУЧИЛА...»

*так за тобою скучила
до запаморочень,
до зречень.
Комусь — аби дихати — кисню,
а мені — твоїх заперечень.
А мені — твого цинізму
і складнопідрядних речень,
а ще складносурядної ніжності,
непомітного білінгвізму,
мені б тих знайомих шифрів,
що не потребують кодів,
а ще — щоб усіх зайвих
ти називав «уродами».
Я так за тобою скучила,
що причин не писати — годі.
Просто щокроку — важче,
на fm раптом наші мелодії,
бо вже вкотре забуто номер,
п'яні мейли – вчасно скасовані,
і навіть тату на виліт,
тобою колись заборонене.
Тільки б твоєї присутності
на виріст до свого сумління.
Хтось про помилки — їх вже зроблено,
і вони — винятково досвід.
Я до відчаю,
я до краю
скучила.
І байдуже — що горда... була колись...
І дарма, що слабка, що приручена...
Ну, а в принципі...
Не так я вже й скучила...*

«НЕНАВИДЖУ ТЕБЕ ЛЮБЛЮ»

*Ненавиджу
тебе
люблю
каштани квітнуть аномально в вересні
птахи не перелітні — лиш віднесені
бракує днів мені й календарю
виходжу на нову межу
люблю
тебе
ненавиджу
густіє небо аморально грозами
біди не відженеш лише погрозами
жаринки сліз на досвід остуджу
люблю
тебе
ненавиджу
і хто указ для течії ріки
зцілує хто обручку із руки
і де межа від щастя до жалю
ненавиджу
тебе
люблю*

«Ти зцілуй із мене
смак
тих, хто був
до твоєї ери.
Усі докази знищ
поза тобою
тривань.
»

«ТОБІ ЩЕ НАСНИТЬСЯ МОЯ ДЗВІНИЦЯ»

Тобі ще насниться
моя дзвіниця
і вчується голос мій,
і медом озветься
на денці прасерця
солодкої пасіки рій.
І я ще прибуду
симптомом застуди,
минувшись
без жодних слідів.
Спіткнешся об слово.
Згадаєш раптово,
як гай на пташок порідів.
І тишу шалену
розгойдають клени.
І вітер не стихить ходи.
І в горлі без пісні —
так прісно, так тісно.
І тільки б ковтнути води.
І знову насниться
моя дзвіниця.
І ти будеш дзвоном у ній.
Під сонним склепінням
аж до оніміння
все чутимеш
голос
мій.

«М'ЯТНА ТРИВОГА ПІД СТЕБЛАМИ ТВОГО ІМЕНІ...»

м'ятна тривога під стеблами твого імені,
вже по дощах,
вже спадає висока вода.
хто я тобі?
ким би міг стати ти мені?
якби була боса? і легша була хода?
хто ж ми собі? кадять тумани айрово.
Трійця стоїть
конвоїрами біля гріха.
вже по словах.
і по всьому, що звалося вірою.
а от любов, як тривога, ніяк не стиха.

«ТИ ЗЦІЛУЙ ІЗ МЕНЕ СМАК...»

Ти зцілуй із мене смак
тих, хто був до твоєї ери.
Усі докази знищ
поза тобою тривань.
Стиш твердою рукою
зіржавілу гойдалку нервів
і точкою
мого відліку стань.
Ти не слухай чужих —
я єдиною буду правдою.
І прологом твоїм.
І неминучим кінцем.
На вершину звезду,
стану німою розрадою.
На чоло твоє ляжу
лавровим вінцем.
Лиш відбудься в мені,
наче первісток, писаний римами.
Наче досі відсутні були
і планета, і ми.
Я готова в тобі розчинитись
чуттями незримими —
тільки станься
моїми
крильми.

Фото Анни МИКОЛАЙЧУК.

«Карантин — це час і для сексу. Але...»

● **ВІДВЕРТО ПРО ЦЕ** Як й інші респіраторні віруси, SARS-CoV-2 не поширюється статевим шляхом. Проте близький тілесний контакт, поцілунки та навіть швидке дихання, які супроводжують любовці, можуть бути способом передачі його від одного партнера до іншого

Уляна СУПРУН,
ексміністерка охорони
здоров'я України

Тому сьогодні пропонуємо вам поради, яких варто дотримуватися у період карантину під час заняття сексом.

1. Займайтеся коханням із близькими вам людьми

Ваш найбезпечніший сексуальний партнер — ви самі. Мастурбація не поширює вірус, особливо якщо ви миєте руки та будь-які секс-іграшки милом щонайменше 30 секунд до і після сексу.

За рівнем безпеки після вас йтиме ваш постійний партнер або партнерка, з ким ви живете. Якщо ви вдвох дотримуетесь карантину, не маєте тісних контактів з іншими людьми, а до того ж живете разом, то в плані інтенсивності близькості секс нічим не відрізнятиметься від спільного перегляду фільму в обіймах.

Уникайте сексуальних стосунків з тими, з ким ви не перебуваєте на карантині, навіть якщо це ваш постійний сексуальний партнер. Пам'ятайте про те, що ви можете бути впевнені лише у тому, чи дотримуетесь ви самі всіх правил ізоляції. Простежити за тими, з ким ви не живете під одним дахом, складно.

Якщо у вас кілька партнерів, обмежте зустрічі з ними. Спробуйте замінити реальний секс на віртуальний. Не починайте нових сексуальних стосунків у період карантину.

2. Зважайте на основні способи поширення вірусу

Найперше, як може передаватися SARS-CoV-2, — це під час поцілунків. Якщо людина не входить до

“ **Мити руки до і після сексу не менш важливо, аніж щоразу після повернення з вулиці.**

вашого кола тісних контактів, тобто не живе з вами, обмежте поцілунки.

Мережею ширяться дописи про безпечні під час пандемії COVID-19 пози для сексу. Звісно, це жартівлива форма подачі серйозної інформації. За основу там взяте правило соціальної дистанції в 1 — 1,5 метра (від вашого обличчя до обличчя партнера чи партнерки).

Якщо ви практикуєте анальний секс або римінг, пам'ятайте про те, що вірус SARS-CoV-2 може міститися у фекальних масах. Так само не забувайте, що під час орального сексу ймовірно поширення вірусу через слину. Для цього використовуйте презервативи або латексні серветки, тут важливий бар'єрний захист.

Мити руки до і після сексу не менш важливо, аніж щоразу після повернення з вулиці. Так само потрібно дезінфікувати всі секс-іграшки. Переконайтеся, що ними користуєтеся лише ви.

3. Відмовтеся від любовців, якщо ви або ваш партнер чи партнерка погано почуваються

Якщо у когось із вас з'явилися симптоми COVID-19, уникайте сексу та поцілунків зокрема. Пам'ятайте, що висока температура (вища за 38,5 градуса), кашель та ускладнене дихання — привід для госпіталізації.

4. Користуйтеся засобами контрацепції, зокрема презервативами

Це єдиний спосіб запобігти інфекціям, що передаються статевим шляхом, та небажаній вагітності водночас.

СЕКС-КАРАНТИН

Колаж Олексія ГОЛОВЦЬКОГО

Фото tsn.ua.

Головне — подати все під правильним соусом

● **СМАЧНОГО** Мабуть, і ви не раз чули цей вислів, причому стосовно найрізноманітніших життєвих ситуацій — від побутових до політичних. У кулінарії ж він яскраво підтверджує відому істину: таке доповнення до основної страви здатне не лише надати їй оригінального, насиченого смаку, пікантних ноток, розкрити нові відтінки, а й навіть виправити помилку в приготуванні. Тож соуси — справжня знахідка для кухаря

ТАРТАР

Як і багато інших страв, запозичених із французької кухні, цей соус став кулінарною класикою. Його подають до овочів, м'яса, використовують для бутербродів. Але найкраще він поєднується саме з морепродуктами

ТРАДИЦІЙНИЙ ТАРТАР

Не бійтеся великого набору інгредієнтів — готується соус доволі просто. Освоївши цю нескладну справу, ви щоразу матимете свіжий натуральний тартар. Кажуть, спочатку до його складу входили тільки круто зварені жовтки, олія, цибуля.

Нині список значно ширший, але ці три компоненти обов'язкові

Інгредієнти: 2 варені і 2 сирі яєчні жовтки, 120 мл сметани (жирність 15%), 120 мл олії, 1 ст. л. каперсів, 5–7 пір'їн зеленої цибулі, 1 великий маринований огірок (або 4–6 корнішонів), 2 зубчики часнику, 30 г французької гірчиці, 50 мл лимонного соку, сіль, перець.

Приготування. Розтерти гірчицю, варені і сирі жовтки до однорідності, тонкою цівкою поступово вливати в них олію. Робити це слід повільно; додавати нову порцію тільки тоді, як попередню повністю збили із сумішшю, інакше соус розшарується. До однорідної маси додати сметану, каперси, подрібнені цибулю, часник та огірки, посолити, поперчити, влити лимонний сік і добре перемішати. Зберігати можна у щільно закритій тарі в холодильнику до трьох днів. У домашньому соусі, на відміну від магазинного, немає консервантів, тож і термін придатності короткий. Втім, він виходить таким смачним, що рідко залишається довше зазначеного часу.

ШВИДКИЙ ТАРТАР

Якщо вам забажалося приготувати тартар, коли основна страва вже холоне, або ж хочеться обійтися мінімальним набором інгредієнтів, спробуйте швидкий рецепт

Інгредієнти: 200 мл майонезу, 5–7 пір'їн зеленої цибулі, 1 невеликий маринований огірок, 2 зубчики часнику.

Приготування. Гострим ножом дрібно нарізати зелену цибулю та огірок — щоб вони відчувалися в соусі, але водночас він мав однорідну консистенцію. Часник розтерти з сіллю або пропустити через прес. Додати майонез, ретельно вимішати. Накрити кришкою і настоювати 20–30 хвилин, але можна подавати і відразу.

До речі. Щоб урізноманітнити смак, поріжте до соусу невеликий пучок петрушки, кропу чи естрагону. Це, звичайно, не класичний рецепт, але можуть вийти цікаві варіації.

Фото cookbook.in.ua

БОЛОНЬЕЗЕ

Смачний м'ясний соус добре відомий гурманам і просто любителям італійської кухні. Нині він використовується не тільки з пастою, як це було століттями, а й з піцою, салатами, лазаньєю тощо. Назву соус отримав від міста походження — Болоньї, що заслужено вважається кулінарною столицею Італії

Інгредієнти: по 250 г свинячого та яловичого фаршу, 3–4 консервовані томати, 150–200 г томатної пасти, 80–100 мг панчетти, 1 цибулина, 1 середня морквина, 2 стебла селери, 100 мл сухого червоного вина, 8–10 зубків часнику, базилік (бажано свіжий), оливкова олія, 150–200 мл молока або вершків (за бажанням).

Приготування. Змішуємо обидва види фаршу. Дрібно нарізаємо панчетту, овочі (з консервованих помідорів зняти шкірку), розтираємо часник. Глибоку велику сковороду змащуємо оливковою олією (1,5 ст. л.), розігріваємо, зсипаємо в неї панчетту, подрібнені овочі й обсмажуємо, помішуючи. Через 10 хвилин додаємо фарш, але деякий час обсмажуємо окремо, відсунувши овочі і панчетту, через 5–8 хвилин змішуємо. Якщо, крім вина, використовуватимете ще й молоко або вершки — додайте їх на цьому етапі і залиште всотуватися у фарш на 5–8 хвилин, збільшивши вогонь. Далі вливаємо вино і знову ретельно перемішуємо. Додаємо томатну пасту і консервовані помідори, ретельно розминаємо їх на пателні. У майже готовий соус висипаємо дрібно посічений базилік і тушкуємо на найменшому вогні. Обов'язково привідкрити кришку сковороди, щоб рідина випаровувалася. Так тушкуємо болоньезе мінімум 2 години, помішуючи кожні 15–20 хвилин. Якщо соус виходить недостатньо густий, більше відкрийте кришку або збільшіть вогонь. Через 2 години його можна знімати, однак чим довше він тушкується, тим краще! Наприкінці додаємо за смаком сіль та перець і ще раз перемішуємо.

До речі. Соус чудово зберігається в замороженому вигляді 3–5 місяців.

Оригінальний рецепт болоньезе містить традиційний для італійської кухні продукт — панчетту. Якщо її немає, використовуйте звичайний бекон чи нарізане тонкими пластинками куряче філе, обвалявши його в солі, перці та в одній із трав (розмарин, кмин або базилік).

Щоб соус болоньезе вийшов ніжнішим або менш кислим, додайте молока чи вершків.

САЛЬСА

Гострий пряний соус мексиканці традиційно їдять із чіпсами або кукурудзяними коржиками (тортільяс), із м'ясом та рибою. У Південній Америці сальса може бути й самостійною стравою. Вона також має чимало різновидів, а об'єднує їх використання томатів і перцю чилі (або іншого гострого перцю), що й надає йому характерної пікантності. Після приготування сальсу обов'язково витримують не менше доби в холодильнику, щоб аромати і смаки всіх інгредієнтів змішалися і стали єдиним цілим. Один із варіантів — швидка сальса з консервованих томатів, приготувати яку можна в будь-яку пору року

Інгредієнти: 500 г помідорів у власному соку, 2 перчики халапеньо або чилі, 1 цибулина (біла), 1 зубчик часнику, 2 ч. л. подрібненого кропу, 2 ч. л. солі, 2 ч. л. цукру.

Приготування. На розігріту сковороду вилити помідори, злегка обсмажити, щоб розм'якли. Тим часом перець халапеньо помити, розрізати навпіл і ретельно вичистити серцевину (працювати з ним краще в рукавичках, особливо якщо шкіра рук дуже чутлива: можна отримати опіки). Часник і цибулю, покращуючи чималими шматочками, висипати у чашу блендера, додати дрібно нарізаний перець і збити до однорідної маси. Додати трохи томатів, знову збити, потім — решту помідорів разом із соком, сіль, цукор і знову вимішати, щоб рівномірно розподілити спеції у томатній масі. Готовий соус тримають у холодильнику.

До речі. У цьому рецепті не варто заміняти помідори, консервовані у власному соку, ні томатною пастою, ні кетчупом. Єдина альтернатива — свіжі томати в сезон, коли вони соковиті й ароматні.

Фото cookbook.in.ua.

БЕШАМЕЛЬ

Цей знаменитий соус не випадково такий популярний і, окрім класичного рецепта, має багато варіацій, адже він підходить практично до будь-яких страв, з ним чудово гармонують м'ясо і риба, овочі, рис

Інгредієнти: 750 мл молока, 50 г масла вершкового, 2 ст. л. борошна, 2 ст. л. олії, сіль за смаком.

Приготування. Розтопіть вершкове масло з олією в ковшику або сковороді, додайте просіяне борошно, ретельно вимішайте. Поступово вливайте молоко, не перестаючи мішати і розтирати грудочки. Доведіть до кипіння при постійному помішуванні. Посоліть за смаком і варіть на повільному вогні, не перестаючи мішати, 8–10 хвилин. Якщо вам подобається не дуже густий соус, додайте більше молока, якщо любите густіший — варіть довше, поки не доведете до бажаної консистенції.

Фото cookbook.in.ua.

ПЕСТО

Це традиційний італійський соус, який готується із зеленого базиліку і кедрових горіхів. Зазвичай його подають до пасти, ризотто, піци тощо. Крім того, песто добре поєднується з будь-яким м'ясом, також є чудовою заправкою до овочевого салату

Інгредієнти: 100 г зеленого базиліку, 30 г кедрових горішків, 120–150 мл оливкової олії, 1–2 зубчики часнику, 50 г пармезану, мелений чорний перець та сіль до смаку.

Приготування. Базилік помити і видалити жорсткі частини стебел, грубо нарізати листя. Почистити і подрібнити часник. Натерти на тертку з маленькими вічками пармезан, горіхи злегка обсмажити на сухій сковорідці на середньому вогні. Покласти базилік з часником і дрібною солі в ступку або блендер і розтирати, поступово додаючи невеликими порціями оливкову олію. Потім всипати горіхи і знову розтерти суміш, вливши решту оливкової олії. Додати в песто тертий пармезан, поперчити, посолити і вимішати. Зберігати соус в холодильнику не довше тижня.

ВЕРШКОВІ СОУСИ

Їх можна поєднувати з будь-якими стравами. Просто скуштуйте кожен і визначте, який вам подобається найбільше

Фото sk.ladviournal.eu.

ВЕРШКОВО–СИРНИЙ

Інгредієнти: 2 ст. л. вершкового масла, 2 ст. л. борошна, 120 мл молока, 120 мл нежирних вершків, сіль, мелений чорний перець — за смаком, щіпка меленого червоного перцю, 100 г сиру чеддер.

Приготування. У каstrулi розтопити масло на середньому вогні. Всипати борошно і, постійно помішуючи, смажити кілька хвилин. Влити тепле молоко і теплі вершки, неперервно збиваючи суміш. Готувати, постійно помішуючи, 5 хвилин, поки соус загусне, додати сіль, чорний і червоний перець. Зняти каstrулю з вогню, всипати тертий сир і перемішати до однорідної консистенції.

ВЕРШКОВО–ТОМАТНИЙ

Інгредієнти: 2 ст. л. вершкового масла, 1 цибулина, щіпка меленої гвоздики, 1 ч. л. насіння кмину, 1 ч. л. меленого мускатного горіха, щіпка меленого імбиру, 0,5 ч. л. кориці, сіль до смаку, 400 г томату, 1–2 зубчики часнику, 250 мл вершків, 100 мл води.

Приготування. У сковороді або сотейнику розтопити масло на середньому вогні. Обсмажити в ньому нарізану кубиками цибулю до золотистого кольору, всипати гвоздику, кмин, мускатний горіх, імбир, корицю, сіль і перемішати. Додати томатний соус, дрібно нарізаний часник і ретельно вимішати. Насамкінець влийте вершки та воду, знову перемішайте і готуйте соус ще 5–7 хвилин.

ВЕРШКОВО–ЛИМОННИЙ

Інгредієнти: 1 невелика цибулина, 60 мл свіжого лимонного соку, 60 мл білого сухого вина, 120 мл вершків, 8 ст. л. вершкового масла, сіль до смаку.

Приготування. Нарізати цибулю дуже дрібними кубиками, всипати в невелику каstrулю, додати лимонний сік і вино. Помішуючи, готувати на середньому вогні 7–8 хвилин, поки маса загусне. Тоді влити вершки і збити. Як тільки суміш почне закипати, зменшити вогонь і при постійному помішуванні додавати по ложці масло. Приправити соус сіллю і перемішати.

Місто загублених мрій

Початок на с. 36

Терпець мало не увірвався, коли одного вечора захмелілу Клаву двоє чоловіків «вивантажили» з автівки біля їхнього будинку. Ледве на ногах трималася. Сусіди дивилися на «концерт», коли Дмитро забирав дружину до хати, а та чіплялася за лавку, щось верзла. На все це через вікно споглядала й Стефа. І плакала від образи та сорому.

Клава не покаялася. Ба, більше. Після чергового скандалу, який сама влаштувала, виставила Дмитрові речі за поріг. Сказала, що їй не потрібне таке «ні риба, ні м'ясо», що він «баба, а не чоловік».

— Стефа також піде зі мною.

— Ага, зараз... Дитина повинна з матір'ю жити.

— Та яка ти мати?!

Дмитро повернувся до своїх батьків у приміське село. А через кілька днів його не стало. Розбився на мотоциклі. Подейкували, що навмисне в урвище злетів. Як було насправді, хтозна...

Клава на похорон не прийшла.

Стефа боялася материних кавалерів. Зачинялася у своїй кімнаті. Особливо непереливки було у вихідні. Тоді Клава влаштувала «свята для душі». «Гості» спершу пили-закушували, потім скандалили, хто залишиться з «дамою» на ніч.

Після уроків дівчинка йшла не додому — до Аліни, найкращої подруги. Там їй завжди були раді.

Якось Клаві забаглося дізнатися про доньчині успіхи в школі. Заглянула в щоденник, у зошити. Там натрапила на вірші, які писала Стефа. Почала читати:

Візьми мене, тату, на руки
хоча би у сні.

Як колись
підкинь до небес,

Я торкнуся долонькою сонця і
щастя...

Жінку охопила злість. Шматувала списані аркуші. А коли Стефа повернулася від подруги, здійняла бучу.

— Я тебе годую, вдягаю, а ти ридиєш за своїм татуньом! — кричала. — Невдячна!

— Це ти винна в тому, що трапилось. Тато був би живий, якби...

Клава дала доньці ляпа-

са. І пішла до «друга» запивати «горе». А Стефа збирала шматочки своєї поезії...

Коли в матиному житті з'явився дядько Остап, Стефа перейшла у випускний клас. Житла в нього не було: чоловіка з сім'ї витурили за п'янки та паскудний характер. Остап хотів зачепитися в Клави назавжди. І одного дня та оголосила доньці:

— У тебе тепер новий тато. Ми розписалися. Мусиш його поважати.

Остап глипнув на дівчину тяжким поглядом. Аж холодом обдало. Вона його не те що побоювалася — боялася.

...Захмелілий вітчим підстеріг Стефу, коли та поверталася з випускного. Тоді й усе сталося... Клава чула, як відбивалася донька від навіженого чоловіка, кликала з сусідньої кімнати на допомогу. Лише зловтішалася. А пізніше мовила:

— Що, звабила свого вітчима? Ото новина буде, як люди дізнаються. А я розкажу. Своїх колишніх свекрів потішу.

— Мамо, чому так до мене ставишся? Ти знаєш, що я не винна, це він...

— Шлюха! Геть звідси! І ніколи не повертайся! Чуєш? Ніколи! І спробуй заявити на Остапа. Все життя будеш шкодувати.

Стефа нашвидкуруч зібрала свої речі. Подалася геть від матері, з міста, від того страшного ранку. Навіть Аліні не сказала куди.

У сусідньому обласному центрі жила батькова двоюрідна сестра Роксолана, а заодно й Стефіна хресна. У її двері постукала. І їй, єдиній, зізналася в усьому.

Роксолана Петрівна посідала не останню посаду в обласній медичині. Тому сказала:

— Твій тато допомагав мені, коли я студенткою була. Не раз якийсь гріш підкидав. Добрим був Дмитро. Шкода, що Клава його в могилу загнала. Тож зробимо так: влаштуєшся санітаркою, трохи попрацюєш, а потім будеш вступати в медичний.

— Я згідна. Дякую.

— Поки поживеш тут. Місця всім вистачить. І ще. Мусиш пережити, перебороти те, що з тобою трапилось. Залиши минуле — минулому. Я розумію, що з пам'яті його не викреслиш. Але... Починай нове життя, дівчинко.

**Шлюха! Геть звідси!
І ніколи не повертайся!
Чуєш? Ніколи! І спробуй
заявити на Остапа.
Все життя будеш
шкодувати.**

...Стефа хотіла приїхати на татову могилу в село. Зателефонувала до бабусі по батьковій лінії. Але та розмовляла неохоче, в гості не запрошувала. Видно, розп'ятакала Клава «новину». Бо почула у слухавці:

— Яблуко від яблуні...

Лишилася тільки Аліна. Це була єдина душа, з якою спілкувалася в коліс рідному місті...

...Минув час. Стефа, Стефанія Дмитрівна, стала педіатром. Її поважали за професіоналізм та чуйне серце. Лише особисте життя не склалося. Через кілька років після заміжжя овдовіла. Дітей не мала. Тітка Роксолана радила не впадати у відчай. Мовляв, ще зустрине свою долю. Не зустріла...

...Аліна вийшла заміж. Народила дівчинку. Подруга з чоло-

віком та донькою Ліною не раз гостювали в Стефи. Алінин чоловік — сирота з дитбудинку. Шанував своїх дівчат. Сім'я для Романа — святе.

Коли Аліна занедужала, не так за себе, як за неї хвилювалася.

— Пізно я доню народила. Їй щойно дванадцятий рік. А нам уже сороківка на порозі. І ще та болячка. Тривожно мені, Стефо. В Романа рідні нема. І мої батьки вже пішли зі світу.

— Не накручуй себе, Алінко. Ще будемо твою Ліну на випускний збирати і заміж віддавати. До речі, моєї мами не бачила?

— Ти ж знаєш, ми поміняли житло на більше. А це — далеко від нашої колишньої вулиці. Якось на ринку сусідку твою зустріла, тітку Мілу. Вона мене впізнала, заговорила. Про тебе запитувала. Я сказала, що нічого не знаю. Як ти їй просила. Тітка Міла розповіла, що Остап гроші на автовокзалі просить. І твоя мама часом з ним... також... І п'ють вони...

...Телефон задзвонив дуже рано. Стефа не любила ранніх дзвінків. Нічого доброго вони не віщували. Телефонувала Ліна.

— Тітонько Стефо, мами не стало. А тато... Він у реанімації. Серце. Мама сказала: коли щось станеться, до вас звернути-ся...

— Я приїду. Сьогодні.

На роботі зрозуміли. Відпустили. Збиралася і плакала. Місто загублених мрій... Воно таким стало і для Ліни. Для Романа. Для Алінки.

...Аліну поховали. Роман не приходив до тями. Прогноз лікарів був невтішний.

Ось і його похоронили. Стефа знову приїхала у коліс рідне їй місто...

— Ліно, якраз почалися канікули, я заберу тебе до себе. А потім... Ти хотіла б залишитися в мене? Назавжди. Правда, буде багато клопотів з паперами, нова школа... Але ми дамо цьому раду.

Дівчина обійняла Стефу.

...Вони поспішали до автобуса. І... знову цей волоцюга. Шарпнув Стефу за рукав. Глипнув недобрим поглядом. Глянула у вікно, де сиділи Стефа з Ліною. Їхні погляди зустрілися.

— Мама... — прошепотіла.

Клава доньку не впізнала...

• Анекдоти

:)):):))

Чоловік купив дружині і коханці путівки на один курорт. Дружина повернулася — море вражень, купа фотографій.

Показує чоловікові:

— Це Люба, ми в одному номері жили. Це Зоя, ми за одним столом сиділи.

Він знаходить на фото коханку:

— А це хто?

— А, це Катя, така гуляка...

Жодної ночі в готелі не ночувала і щодня з новим ухажором.

Чоловік мовчки «проковтнув» сказане. Через кілька днів зустрічається з коханкою.

Знімки, враження. Доходять до фото дружини.

— А це хто?

— Ой, це Таня. Така жінка!!!

Ми її і в ресторан, і в гори, і в парк, і на шашлики запрошували. А вона — ні, і все. Як приїхала з чоловіком, так від нього ні на крок!

:)):):))

Батько мие посуд, маленький син питає:

— Тату, а скільки вже років ти працюєш у мами?

:)):):))

Оголошення в одеській газеті: «Жінка в самому соку шукає хорошу соковижималку».

:)):):))

Коронавірус в Одесі.

— Моня, синку, якщо ти таки збираєшся одружитися, то зараз дуже вдалий час — ми можемо нікого не запрошувати на твоє весілля!

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРДІ В С. 34

				Т	О	В	С	Т	Я	Н	К	А	У				
				А	Е	А	А	Т	А								
				П	Л	Е	К	Т	Р	І	Д	О	О				
				І	С	В	Л	А	Д	И	С	Л	А	В			
				Е	Л	Л	И	Н	Е	Р	О						
				І				Ц	А	Т	А	С					
				А	Л	Т	Е	Я		Г	Л	О	Н	А	К		
				Ш	Н	У	Р			И	С	А	В	К	А		
				А	К	А				О	Т	С	Т	Р	М		
				М	Я	В	І	Р		М	Е	З	О	Н	И		
				А	Г	Н	А	Т	И	Н	А	Р	Р	Л			
				Р	О		О	Б	М	І	Н		П	А	Ш	А	
				Г	А	В	А	Н	А		Н	У	Г	А		В	
				А		Ж		К	Р	О	Л	Я	Т	Н	И	К	
				Р	О	К	І				У	Р	І	А			
				И	Р	О	Д	А				Р	І	Л	А		
				Т	Р	И	Т	О	Н		Ш	О	В				
				А		К	А	Н	І	В		Т	Е	Т	Я	Н	А
						Ж		С	И	Л	У	Р					
								З	Е	Ф	І	Р					

РОЗУМОВА АТАКА

									Здобич рибалки
		Вид авто-транспорту	Америк. актор Квентін ...	Точка небесної сфери	Мідний велетень в грецьк. міфології				Кораловий острів
			Автор «Вершник без голови»		Вічно-зелене дерево				
Гластинка для гри на гітарі	Українс. ведуча ... Ребрик	Українс. танцюрист ... Яма		Італійс. актор Франко ...					
Стародавні греки	Українс. актор Роман	Зелений килим землі	Лікарська рослина			Давньоруська прикраса ікони			
Тонкий мотузок з ниток				Укр. хореограф ... Гвоздьова					Римська богиня світланку
					Взірець досконалості				
Фейхоа					Ссавець родини котячих	Персонаж п'єси «Сто тисяч»			Нестабільні елементарні частинки
Дерево роду клен				Українс. письменник Натан ...	Гбрид верблюдів				
				Група нижчих хребельних тварин			Людина, віддана своєму народові		Військовий титул в Туреччині
Столиця Куби	Основа торгівлі					Місто в Чернігівській області			
				Кондит. виріб із горіхової маси				Річка в Африці	Приміщення для кролів
Славнозвісна роль Сталлоне	Гучний, сильний звук голосу		Австрал. акторка Кортні ...						
			Комедія Мольєра «... Жуан»	Осінній сорт яблука					Кантон у Швейцарії
					Ім'я				
Нідерландський футбольний клуб									Гірський масив в Болгарії
					Супутник планети Нептун	Зразок гірської породи	Іновірець, невіруючий	Телефон з визначником номера	Українс. акторка, комік ... Песик
Місто «Заповітний ...»						Автор роману «Наливайко»			
Коктейль		Третій період палеозою						Озеро в США та Канаді	
	Спекулятивне підвищення курсу біржових паперів	Риба родини осетрових							

Склад пан Андрій.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі
ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приміально – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332)77-07-70,
приватних оголошень – (0332)72-39-32,
розповсюдження – (0332)72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» н/р UA2030344000002600805520122
КБ «Приватбанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 36 сторінок формату А-4

Передплатний індекс: 60779
Регстраційний номер
Серія КВ №23543-13383Р

Віддруковано: ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»,
м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14,
тел. (044) 581-68-15.

Тираж 7000 Замовлення № 77083

«Так ніхто не кохав»

Схема gallery.ru

● ЧАРІВНА ГОЛКА

*Аж іскриться білий цвіт.
Пахне медом цілий світ!
А який концерт між віт!
То весни палкий привіт!*

«Залиши минуле — минулому. Починай нове життя, дівчинко».

Фото olhachorna.blogspot.com.

Місто загублених мрій

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** Волоцюга завжди пропадав біля автостанції. Часом із ним була жінка. Зазвичай просив гроші у гарно одягнених панянок. Лапав їх за поли пальт або за рукави. Жінки шарахалися. А він реготав. Його це тишило. Працівники автостанції дивного прохача без віку та імені вважали хворим. Він помітив Стефу, коли та виходила з автобуса. Хотів було смикнути за рукав її модної легкої куртки. Але щось спинило, збентежило... Щось промайнуло у ній знайоме, забуте... Стефа минула його, ледве звернувши увагу. А він дивився їй услід. І порпався в закапелках своєї неслухняної пам'яті...

Ольга ЧОРНА

...**С**тефа не наважувалась навідатися в місто, де народила-

ся й виросла. Вважала його містом загублених мрій. Болю та розчарування. І не приїхала б, якби...

...Клава, Стефина мати, глузу-

вала зі свого чоловіка. Називала Дмитра м'якотілим, безхарактерним. Він і справді був тихим, працюючим. Не пиячив, не бешкетував. Знайомі, благовірні яких «зависали» в забігайлівках, а потім удома влаштували армагедон, заздрили Клаві. В очі казали: даремно носом крутиш — ще біди не знала, лупленою не була.

— Ти б за дитиною краще дивилася, а не вешталася бозна-де, — з докором мовив Дмитро дружині, коли Стефа зістрибнула з дерева й підвернула ногу.

— Це ж твоя люба доця, от і пильнуй її, — відповіла недбало. — А я... я з подругами зустрічалася. Хіба не можна?

Розповідали мені про твоїх «подруг». Чомусь у них імена чоловічі.

— Розповідали мені про твоїх «подруг». Чомусь у них імена чоловічі.

— О! Та в мого коханого голос прорізався. Як хочу, так і живу! А Стефа вже не маленька. Школярка. Самій пора про себе дбати.

Дмитро давно залишив би невірну дружину. Але доньки шкода.

Продовження на с. 32

«Так ніхто не кохав»

volyn.com.ua

ЧИТАЙТЕ В ІНШОМУ НАШОМУ ВИДАННІ — МІСЯЧНИКУ

«ЧИТАНКА ДЛЯ ВСІХ»:

- захопливі життєві історії відомих людей;
- медичні консультації;
- поради для господарів і господинь;
- рецепти суперсмачних страв і сторінку для наймолодших «Мультландія».

Запитуйте в листонош або в точках продажу газет. А ще краще — передплатити — і отримуйте вдома!

Передплатний індекс: 60780.

Підпишіться на наш **YouTube-канал**

